

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ



Ч. 4

Квітень

1952

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК IX. КВІТЕНЬ, 1952 Ч. 4

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.50 річно, на пів року \$1.50. В Канаді \$3.00 річно, на пів року \$1.75. Поодиноке число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко перепи-
сані на одній сторінці паперу. Редакція засте-
рігає собі право скорочувати рукописи. На-
дісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00	4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00	5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50	6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00	

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. IX. APRIL, 1952 No. 4

Edited by Editorial Board

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.50 per year
— \$1.50 for 6 months. Subscription in Canada
\$3.00 per year, half year \$1.75. Single copy 25c.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia

Річна передплата: 1£

Піврічна передплата: 11 шил.
Поодиноке число: 2 шил.

АНГЛІЯ:

Mrs. I. Witoshynsky
30, Keighley Rd.
Bradford, Yors.
England

З М І С Т

Марія Голуб: Великдень	1	Р. Завадович: Сніговий Дід пішов спати..	15
М. Головінська: Дзвонар	2	І. Савицька: Зайчиків Великдень	16
О. Лятуринська: Писанки Процаїв	3	І. С.: Весною в місті	16
Марія Остромира: Христос Воскрес!	4	Stephanie Pushkar: Tradition and Symbolism In Easter Eggs	17
М. Л. Семенина: Американське Товариство Жінок-Універсанток	6	Letters to the Editor	18
Л. Б.: Чотири роки розради	7	А. В. Fedunyak: The Women Speak	18
Н. М. О. Крицька: Матері пишуть	8	Вістки Федерації. На цілі СФУЖО	19
О. Лотоцька: З дороги	9	Об'єднання Укр. Жінок у Німеччині	20
Посмертні згадки	10	Кол. організаторка: Зрозумійте нас!	20
Н. Костецька: Зорганізовано до святочного діла	11	Вісті з Централі. Стипендійний Фонд	21
др. О. Піснячевська: Червоні жилки	12	Централа одержала	22
Є. Янківська: Перед нашим дзеркалом ..	12	При громадській роботі	22
Укр. вишивка: Вишиваний настільник	13	Нові видання. Вістки Комітету "Мати й Дитина"	обгортка
Н. Костецька: Що варити й пекти	14		

На обгортці рисунок "Гарілка", виконаний мистцем-графіком Ю. Кульчицьким у Парижі.

Великдень!

Великий День Воскресення Христового більш ніж коли наводить спомини, тугу, жаль, а разом із тим і нові надії на краще завтра.

Чарівний звук "Христос Воскрес" будить у нашому серці нестримні бажання й віру, хоч її сірина наших незавидних буднів не раз і пригашує. Як не сподіватись кращого, як не вірити в невмірущу правду, коли Христос воскрес і через посвяту Се-

бе самого — перемиг смерть і перекреслив зло?

Великий тріумф Христового Воскресення попередили страсти і смерть на хресті. У цій посвяті Бого-чоловіка є надія для всіх поневолених і уярмлених. Із цієї посвяти виростає надія й для нашого народу — стомленого, споневіряного і скривавленого у нерівній боротьбі. Немає сили, яка скувала б живу душу та вирвала віру й надію

на майбутнє. Ворог захопив наш Рідний Край, перемішав наші міста й села, ограбив наш обездолений народ із його провідних одиниць та розсипав його по білому світу, як кленовий лист. Але дарма! Ми скрізь і всюди себе віднайдемо і прийде час, — а він уже недалеко! — що камінь, яким ворог привалив наше національне життя розпадеться й дух нашого народу розпростре вільно свої крила.

Наша національна Голгофта ще не закінчена. Ще летиться неповинна кров на наших землях, димлять пожарища, стогнуть уярмлені люди. Ціла Україна встелена трупом мучеників за волю і справедливість. Але коли нещастя найбільше — тоді поміч Божа найближча і в цю саме поміч ми віримо.

І в цей великий день Христового Воскресення всі ми, хоч і розкинуті — злучім наші серця в єдності, скріпимся спільною молитвою до Всевишнього. Всі разом закличмо на весь світ про нашу кривду, щоб почули віруючі й невіруючі про те "ким і за що ми закуті"...

Христос воскрес після хресного шляху й розп'яття. Ця істина дає нам право — ще сильніше вірити в наше національне воскресення. І ця віра у перемогу через посвяту нехай увіллє у наші душі ще більше завзяття, нехай сцементує нас усіх водне, щоб нашою працею, нашою єдністю, нашою поставою могли ми прискорити день воскресення нашої вільної, незалежної, соборної Української Держави.

Марія Голуб.



ХРИСТОС ВОСКРЕС

Найсердечніші побажання веселих і щасливих свят Воскресення Господнього, для членок Союзу Українок Америки, прихильників нашої організації, для читачів і прихильників нашого журналу „Наше Життя“, проводів і членам-організаціям Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Усім українцям, розкинутим по світу бажаємо єдності, братерства, та найскорішого повороту до самостійної, вільної соборної й суверенної української Держави.

Редакція й Адміністрація
„Нашого Життя“

Головна Управа
Союзу Українок Америки



Марія Головінська

Д З В О Н А Р

Проти бігу ріки плив гомін дзвонів із прилученої.

І вся постать Луки у новім сіраку і таких же ходаках подалася до церкви.

Гомін дзвонів змагався з шумом ріки, розбігався по збоччі, блукав між смереками, березами та кущами калини. А він слухав із похиленою головою. Не ворохнувся, аж гомін скрився поміж „зозуляку“ та молоду, блискучу травичку.

— Ни так!

Йому не подобались ці несміливі, немов залякані хвилі.

Боятися повірити, що Христос воскрес, а з ним воскресне й правда. Чому?

Від цих хвиль ще більш стеміло поміж горами. З кущів скапувала роса і плакала берізка. Хилили голови з питанням „чому“ та ховались поза смереки.

— Ще не час... благами прощання смереки. У німому болю хитнули коронами.

І Лука хвилювався... Як можна так дзвонити?

Руки простягнулись, немов ловили шнури дзвонів, а в руках задзвонили ключі від церкви.

Старою смерекою, що служила за кладку, перейшов на

доріжку. Люди напливали. Відчинив церкву.

На обрії рожевіла хмарка, усміхалася, а її усміх розливався по збоччі. Вразлива душа Луки ловила найніжніший проблиск досвітка. Голубі очі бігли загородами, полями.

— Як поля були свої... сонце інакше світило...

І спомин здавив сильними долонями серце.

— А тепер чому не так?

Та це тільки мент. Він не сміє думати так. Правда воскресне!

І забажалося Луці передати цю віру хвилями ясних, повних надією тонів по всіх збочах, ярах, полонинах. Розпромінити вірою обличчя старих, скріпити на краще життя молодих. І Лука лнеться на дзвінницю.

Зір паде на похилені голови. Дрижачими руками затягає драбинку за собою.

Зачудовані діти:

— Луко, дайте драбинку!

Не чує... Не хоче сьогодні нікого. І знову вагання в душі.

...Чи не є він частинкою цього збору? Чи його голову не клонить та сама жура, що всіх людей? Чи зможе видзвонити все, чим виповнена душа? Не глядіти на них, ні!

І Лука затулює очі. Чує ра-

дісний шум смerek, радісне дргання берізки, калини. Бачить золотим блеском осяяні ниви, розсміяні личка білявок, голубе небо в очах кожної дитини, голубе небо на стеблах лісових квітів.

А в церкві старенький священик:

— Воскрес Ісус із гроба...

Зараз обхід.

І Лука дзвонить. Із дзвінниці вилітають хвилі ясних тонів, повних віри в побіду. Стукують до кожної душі. Пестять надією кожен кущик, кожную вітку смереки. Цілують голівки дітей та квіття понад збочами і зливаються з голосом людей „Христос Воскрес!“.

З-за гори продирає хмарку сонце. Сипле золотом по горах.

Лука не бачить. У нього розвіяне волосся. У його душі дрижить кожен нерв. Дрижать дзвони.

Біля церкви розяснені обличчя, радісний гомін.

— Нигда ше так ни дзвонив Лука...

Сонце все вище, все ближче церкви, людей. Золотом засіяні ниви. Радість у дітей. У руках крашанки і зі словом „Христос Воскрес“ до тата, до мамі...

Зарваниця 1938.

Писанки Процаїв

Родина Процаїв у Міннеаполіс уже славиться зі своїх писанок в американському світі. Марія Процай та три її дочки — Люба, Іванка й Оля розвинули цю галузь народного мистецтва в новому світі та піднесли її на високий рівень. Нижче подаємо характеристику писанок трьох Процаїв.

Певна тонка лінія з багатим, пишним орнаментом, що іноді химерно змінює природню структуру яйця — це прикметне для писанок Люби Процай. У неї великий зміст для орнаментики, сміливість і подивугідно вправна рука. Іноді мені здається, що деякі писанки занадто вже лишні, надто показні. Але мене умовчують Любині прихильники. Мовляв, Любині писанки одержують найбільше премій. Мене такі аргументи хоч і не пересвідчують, але я мудро вмовкаю, побоюючись обурених поглядів лейтенанта Ілька Перчишина, Любиного чоловіка.

Одначе пересвідчує сама писанка. Я знайшла кілька, непоказних на перший погляд, але очі мимохіть зупинялись на



Писанки Люби Процай



Сестри Процай у Міннеаполіс, Оля, Іванка й Люба — талановиті писанчарки.

них. Це перша ознака хорошої речі. Що тут є? Повна органічна цілість орнаменту і яйця. Примінення до структури, обмеження в кольорах, але в зіставленні колірив — досягнення найбільшого ефекту. В цьому сказалась і загальна тенденція модерного малярства. І тим більше це чудно, що Люба бере це підсвідомо, нічого не знаючи про потягнення в будь-якому малярстві.

На одній писанці переважає один якийсь колір, інші кольори — доповняльні і творять разом якусь подивугідну барвну гру, що ціле яєчко здається мозаїкою, цяцькованою справжнім золотом і самоцвітами.

На другій писанці — дівбрана контрастових кольорів. Тут особливо сподобалась мені одна — найкраща з цілого Любиного здобутку — зелено-червона і жаль, що вона пішла з якоюсь партією до „бизнесу“ У ній вже в цій сміливості контрасту безапеляційно стверджується Любине мистецьке Я.

Це ствердження себе проявлялось раніш у писанках Іванки, другої дочки М. Процай, лише не так яскраво, не так переконливо, але з захопливою щирістю.

В писанках Іванки — якась інтимність замість показності, певна обмеженість замість пишності. Іноді дивом дивуєшся, як вона може гармонізувати зимні й теплі, цілковито собі протирічні кольори. Придивившись і доглянеш якийсь допоміжний колір посередником між першими двома. Їй відоме обмеження себе в барвах і доцільнення тим певних ефектів і відоме й контрастове сполучен-

ня. Той зелений і червоний кольор, що його так тяжко дівбрати, вийде в Іванки так самозрозуміло й просто, ніби споконвіку так добиралось. Тонке мереживо її орнаменту нашпигує мені про філігран, віконця-просвіти грають барвними візантійськими й венеціанськими шкельцями. Якась легка печать старовинности лягла на багатьох її писанках. І Іванчині олені більш ніж чийсь інші, схильні мені підказувати наш поганський міт, як зима серною втікає від Ярила. (Ті оленячі роги — адже серна не має рогів — прийшли до нас, підозріваю, через непорозуміння, просто для заповнення місця).

Писанка Олі, третьої дочки М. Процай — щось посередне між писанками її сестер. Іноді не вгадаєш чи це Любині чи Іванчині. Вони також прораджують вправну руку, добірний смак, зміст для орнаментики і для добору барв і також із писанками сестер і матері дістали перші нагороди (як щойно довідуюсь, покази все відбувалися гуртом, отже не можна сказати, хто власне дістав найбільше відзначень). Можливо я не бачила так багато Оліних оригіналів у порівнянні з Любиними й Іванчиними, щоб могли про них сказати більше і не применшити їхньої мистецької вартости. Те, що ладилось, майже все було призначене для „бизнесу“, отже здебільшого повторення одного візерунку, приновлення до смаку публіки, до означеної ціни, а це все не покривається з „вимогами душі“. Тут приходиться кривити душею і Любі й Іванці. І сама М. Процай в оправданні де-

Христос Воскрес!

Марія прокинулась уранці, вмить глянула на годинник і почала одягатись. Годинник вибив шосту. Збудила чоловіка, а сама пішла варити снідання. Такий же ранок, як і кожного дня: Мирон швидко їв снідання і раз-у-раз поглядав на годинник, щоб не спізнитись, бо за „прогул“ гостро карали. А потім, як Мирон пішов уже, вона стелила ліжка, порядкувала в кімнаті і йшла до крамниці за хлібом. Звичайно перед крамницею була вже довжелезна черга тих, що прийшли раніш. Ждала. Минула година одна, друга... Чого тільки не передумала за той!

Та найбільше кружляли думки коло теперішнього. Труднощі Мирона на роботі, а як ведеться Наталці у школі? Промайнули й нові мешканці перед її очима. Вже кілька тижнів живе в їх кімнаті родина зі сходу, українці. Його Марія майже не бачить, хіба тільки чує вранці й увечорі його чіткі, чоловічі кроки. А вона — привітна й лагідна, радо стає на розмову.

Спогади урвались — отримала свою пайку і швидко бігла додому. Наколола щипок і заходилась розпалювати вогонь.

— Чи можна до вас, не перешкоджатиму?

яких переборщень усе має наготові репліку: це призначене для ширшої публіки!

Хотілось би побажати Марії Процай, Олі, Іванці й Любі писати писанки лише „для себе“, для виставок і все заслужено діставати перші нагороди. Хотілось би, щоби лисання писанок у наш технічний вік не зійшло на сухий трафарет, не присвоювало собі непритаманної техніки (вишивкарської чи килимарської), не логанилось написами чи чимсь іншим невідповідним. Хотілось би, щоб ніколи не зникла поезія лисаного яечка і все нам по-новому, все в іншому зіставленні промовляла старовинними символами про весну й онову.

Міннеаполіс, квітень 1951.

У дверях стояла Галина з малим Юрчиком на руках.

— Сідайте, будь ласка, не перешкоджаєте, картоплі й при вас чиститиму.

— А я оце вам книжку вашу принесла. Дивно так пише Кобилянська і гарно ж, гарно!

— Дивно, кажете. Це ж ясне, що є різниця між письменниками східної і західної України.

— Ні, не в тому річ. Я ж прочитала в вас уже чимало творів галицьких письменників, але вона й від них різниться дуже. Важко мені сказати як саме. Гарно пише вона — ось і все, що сьогодні сказати можу. Чи знаєте, що значить гарно написана книжка?

— Знаю. Читаєш, аж дух тобі захоплює, а як скінчиш, тоді глибоко віддихаєш і жалієш, що вже кінець її. Чи так?

— Ви це добре сказали.

І замовкла, наче б дійсно важко було їй говорити. Щось муляло її. Марія поралась коло кухні і теж мовчала.

— Як же завидую вам, Маріє Юрївно, цього вашого затишного куточка. Сидите собі тихо й не рипаєтесь нікуди. Не так як мені. Кажіть, що хочете, а людина хоче мати щось своє...

Помітивши здивований погляд Марії, ще швидше заговорила:

— Не знати чому саме така служба припала моєму чоловікові! Краще нехай кочегаром був би та щоб ми не розлучались. І що мені з його заробітку (а платня в нього хороша, самі бачите, як живемо), коли він живе тут, а я з дитиною там. Приїду інколи тільки на короткий час до нього. І так усе наше подружнє життя. Все він у відрадженьях, все в важливих справах... Оце вже скоро знов поїду... А так хотілось би зажити нам усім разом! Так хотілось би відтягнути його від тієї важкої служби! Ви ж не знаєте, що йому приходить переживати! Влада вислала його, як бачите, порядки нові заводити...

І враз замовкла, наче злякалась, що сказала забагато.

— Ніколи не забуду наших

із вами гутірок. Яке щастя, що Вася саме в вас квартиру знайшов, — додала на відході.

Ніч неспокійна була. Великі вантажні авта сунули на стацію, а на них люди з клунками. Марія, відчинивши вранці двері, побачила за вуглом дому гурток переляканих жінок. На німий запит її очей отримала відповідь:

— Знову вивозять. А ми оце харчі принесли. Без хліба деякі поїхали. Сьогодні вони — завтра ми...

Стояли і ждали дозволу на побачення.

— Сьогодні вони — завтра ми, — подумала Марія.

— Маріє Юрївно! — кликнула Галина. — Мій чоловік уже машиною заїхав. За кілька хвилин треба мені їхати, а я ніяк не одягну Юрчика. Потримайте його, будь ласка, а я вже впораюсь. Тільки чому ж це Вася не входить у хату?

— Машина заїхала на бічну вуличку, — сказала Марія, глянувши у вікно. — Вона небруківана й колеса застрягли у мяку землю.

Василь Михайлович із шофером вовтузились біля машини. Зносили дошки, каміння тощо і підкладали під колеса. Не могло, машина стояла, як вкопана.

На насипі біля головної дороги сиділи заплакані жінки і ждали на побачення з виселенцями.

Галина схвилювалась. Прийшов стурбований Василь.

— Не дамо ради, Галочко! Всього 45 хвилин залишилось нам до відїзду поїзду.

— Стільки турбот! — журилась Галія. — Квиток куплений, стільки зусиль і я не їду!

— Так поїдете завтра, — потішала її Марія.

— Але ж не можна так! Квиток куплений на сьогодні, до числа поїзду. А головне — Вася сьогодні мусить відїхати на обїзд на десять днів і нікому буде мене вирядити.

Вкінці машина рушила з місця. Василь увїшов задиханий:

— До відїзду зосталось

усього десять хвилин. Пропало, Галино! Поїдеш за десять днів. Прощай, бо мені за годину треба у службу бути.

Люди, що сиділи на насипі, заметушилися. Це дозволено їм говорити з виселенцями. Марія швидко вийняла з комори дещо з харчів і почала ладити клунок.

— Невже вас допустять до них? — безнадійно спиталась Галина, коли побачила ці приготування.

— Побачимо, — сказала Марія і швидко побігла в напрямі стації. За пів години вернулась без клунка.

— Ну і що, пустили вас? — питалась заплакана Галина.

— Не пускали. Але я швидко наблизилась до віконця вагону і кинула клунок крізь нього. А ви що, знову плачете? Що не поїхали?

— Невже думаєте, що іншої причини до плачу в мене не може бути? Хіба ж я не бачила отих заплаканих жінок, що сиділи отам на насипі, коли ми збирались у дорогу? Це ж їхні сльози затяжіли на цьому возі, що він ніяк не рушив змісця.

— Ох, сльози! Якщо б вони дійсно мали якусь силу, оті пролиті сльози, то затопили б уже були досі все довкілля. Хіба ж мало їх пролито?

— І затоплять, думаєте, не затоплять? Усьому буває край на світі. Ось чому я плачу! І ще плачу, що чоловік мій поїхав і я десять, важких, довгих днів чекатиму його... Хіба ж ця праця, облита сльозами безборонних людей, вийде на добро йому чи мені з дітьми? Скільки вже наговорилась, а він тільки рукою махне: Пропало, Галю! І чого ж пропало? Поїхали б відсіля і зажили б іншим, кращим життям.

Вона рвучко повернулась і пішла у свою кімнату.

У ніч перед Великоднем Галина ніяк спати не могла. Їй чути було, як Марія метушилась увесь вечір. А вона? Тільки почистила й помила в кімнатах і все. Зачинилась із Юриком та скоро уложила його спати. Вже й Марія мабуть спати пішла, бо все затихло. Раннім ранком знову заметушилися господарі: це вони мабуть на Воскресну

утреню збирались. Чути було, як замикали двері.

І на екрані пам'яті виринула картина з дитинства. Мати ладить кошик із пасками й крашанками — святити. Це був останній Великдень разом із батьком і братом. Церкву потім у колгоспний магазин перетворили, батька „розкуркулили“ й вивезли, а брата скоро потім заарештували... А мати з Галею пішли в колгосп... А потім школа, курси у столиці, знайомство з Васею, вінчання у загсі... О, чому матері тут немає? Її ж бажанням було — хоч ще раз, єдиний раз побути в церкві на Великдень.

І вона, немов на чийсь наказ, встала, одягнула сірий плащ та накинула на голову велику чорну хустку. Накрила Юричка тепліше й вийшла. До церкви недалеко було. Зупинилась біля залізної огорожі і щільно загорнулась у хустку, щоб не пізнав ніхто. Саме скінчився обхід, а народ заляг плещу біля церкви.

— Ну й народу ж тут! Мабуть ніхто не зостався дома!

Священик вийшов із церкви з хрестом у руці. І вперше по-неслось величне: „Христос воскрес!“.. У Галини покотились сльози по обличчю, падали на чорну хустку. Вона боялась зробити хочби один крок далі. Ні, ні! Їй не місце серед цих людей, відважних, таких, якими були й її батьки.

— Да воскреснет Бог і расточатся врази Его — лунав звучний тенор молодого священика, одягненого у вишиваний фелон.

— Якщо ісчезає дим, да ісчезнут... тако да погібнут грішници от лица Божія — доходили до свідомости Галини пророчі, як здавалось їй слова. І знову залунало могутнє „Христос Воскрес“ Це співав увесь народ, а відгомін ішов далеко, далеко.

А Галина стояла, наче вкопана. Її великі очі дивились із невимовним жалем у напрямі церковних дверей. Ні, ні, тут не місце для таких як вона! Вона не сміє туди увійти, вона оглашена!

Оперла голову об залізну огорожу і насилу здавила ридання. Закуталась щільніш у хустку і швидко пішла додому.



На дитячому костюмовому балі в Філадельфії, що його влаштувало Т-во Опіки над Дітьми і Молоддю, вирізнено козацький стрій Юрка Фещенка-Чопівського з Кенкакі, Ілл.

Вийняла ключ, щоб відомкнути двері та вони не були замкнені. Здивувалась — невже забула замкнути? У хаті застала чоловіка.

— Звідкіля це ти, Галочко? — здивувався.

— Біля церкви була.

— Чого ж ти ходила туди?

— Антирелігійність проповідувати, — відповіла гірко. А тоді підійшла ближче і вдвляючись у нього, промовила тихо:

— Христос воскрес, Вася!

— Воістину воскрес, — відповів він їй у тон.

— Воскрес, та не для нас, — сказала з жалем і заридала.

Чоловік мовчав та тільки старався м'яко усунути її руки від очей.

— Ох, Вася! Дивилась я сьогодні на тих людей біля церкви! Безліч їх було і всі вони знають, чого хочуть. І що важніше — їм зовсім не страшно червоної влади.

— Чекай, поживуть довше, то й принишкнуть.

— Ой ні, Вася! Коли б ти бачив їх та їхнього священика! Той не похилить свого хреста. Принишкнуть, кажеш, а хіба ж моя мати принишкла? До церкви ходила поки не замкнули, Невже не знаєш матері? Така невгнута, як і ці тут.

Враз вона вхопила його міцні, дужі руки.

— Вася! Сьогодні при Великодні обіцяй мені, що покинеш оту осоружну свою роботу. Чи не краще б тобі працювати інженером на заводі, як і давніше? Подумай тільки, — продовжала — вернемось до рідних своїх і заживемо вкупі. День-у-день я буду з тобою і ти з нами. Що ж ти на це?

— Це звучить, як неймовірна казка, як нездійсненна мрія, — говорив задумливо.

— Кожну мрію здійснити можна, хотіти тільки треба, от що! — сказала із силою в голосі. — Що ж ти, нічого не говориш, Вася?

— Думаєш, це легка справа звільнитись? Покищо чотири тижні відпустки маю, а там — побачимо...

— Вася! Хороший мій! Має чотири тижні відпустки і мовчить! Коли ж вона починається?

— Від сьогодні, Галочко.

— Тепер у нас дійсно Великдень, Вася. Це й нам дзвонять Великодні дзвони... Але, чекай же, я й за сніданок забула, а ти ж зголоднів.

І швидко побігла до криниці за водою. А дзвони всьому світові звіщали про Воскресення. Радісним відгомонам дзвеніли тепер їхні звуки у Галиній душі. І коли вона ввійшла на веранду з ведром води, назустріч їй другими дверима входила Марія з чоловіком і дочкою. Галина поставила ведро з водою і йшла повільно й нерішуче напрооти них.

— Христос Воскрес! — сказала несміливо.

— Воістину Воскрес! — відповіли здивовано, проте радісно. Марія з Галиною дивились на себе, немов себе вперше побачили. Раптом, наче на який невідомий їм приказ — підійшли і розцілувались.

В теплом, сердечному настрою проминула Великодня година. Галина сміялась щасли-

Марія Л. Семенина

Американське Товариство Жінок Університеток

American Association of University Women

Сімдесят літ тому жінки з університетською освітою не мали нагоди використати свого образования, ні не мали товариства, що відповідало б їх духовому рівневі. Пані Е. Т. Талбот, дружина декана Медичного Відділу Бостонського Університету, завважила це, переживаючи в додатку труднощі, що їх стрічали дві її дочки в намаганні добути університетську освіту й піддала думку створення такого товариства. На заклик її старшої дочки відбулися перші сходини в Бостоні, в 1881 році, а за два місяці 65 жінок створили товариство.

Впродовж 70 літ організація розгалузилась у відділи (зараз їх 1.141) з головним осідком у Вашингтоні. Централю придбала власний дім у 1922 р. Цей будинок був довгі роки приютом визначних жінок ЗДА та інших країн, місцем їхніх зборів і конференцій. На чолі стоїть голова та 8 референток із 28 бюровими силами.

У дальшому зясую членство, міжнародні звязки, дослідні проекти й стипендійну програму товариства.

Питання членства розглядалось дуже основно. Ходило про те, чи допустити жінок, що покінчили колегії (каледжі), чи лише тих, що покінчили університети. Заважило друге стано-

во, а Василь сипав дотепами. Мирон і Марія забули на часок свої важкі "підсовітські" будні. А Наталка бавилась безжурно з Юрчиком, цокаючись із ним писанками.

А за два дні Галина з Василем відїжджали. Марія стояла біля машини.

— Прощайте, Маріє Юріївно! Я скоро напишу вам. Ех, якби ви знали, якою рідною стали ви мені!

Машина побідно засопіла й помчала.

Галина довго ще махала рукою, а Василь кланявся, махав шапкою, оттак зовсім не повійськовому, а як усі смертельні люди.

вище з тим, що деякі колегії теж управнені до членства.

Справа членок-прихильниць зараз під дискусією, хоч досі бувало так, що студентка непризнаної інституції, або та, що мала нескінченні студії, а виявила певну активність, могла стати членкою відділу в околиці, де жила.

AAUW є членом Міжнародної Федерації Жінок Університеток, що постала в Лондоні в 1920 р. Число представниць із 15 країн, протягом 10 літ зросло до 33. До міжнародних звязків належить між іншим виміна вчителів, або підбір кандидаток на заграничні студії, а також участь в Економічній і Суспільній Раді при Об'єднаних Націях.

Щодо дослідної праці, то воно мало різні завдання впродовж літ. У перших початках приходилось поборювати різні пересуди, як от твердження, що молода жінка нездібна перейти університетські студії без підірвання свого здоров'я. AAUW збирало тоді лікарські вислови, звіти вчителів, статистику, оперту на фактах, щоби збити це помилкове поняття. Це звідомлення опублікувало бюро праці в 1885 р. Дальше AAUW подавало в різних публікаціях, яких тут не можу вичисляти, огляд університетських студій, вартість академічного вишколу й його практичне примінення в школі, промислі, суспільстві ітд. В часі депресії в 1930 р. д-р Кінгсбері почала досліджувати економічний стан працюючих членок, або тих, що могли би, а не мали нагоди працювати. Відповідь від 10.000 членок дала такий докладний стан професійного звання, доходів, безробіття, відповідальности за удержання родини, коли жінкам було легше знайти працю ніж чоловікам, що держава опублікувала ці факти.

Відчинити двері до дальших студій було одним із перших завдань AAUW. Першим піоніром ішло не тільки про те, щоб

Чотири роки розради...

Нещодавно вітала централю СУА милого гостя. На нараду комітету „Мати й Дитина“ явилась свіжо прибула з Європи працівниця ЗУАДКомітету — Юлія Коник-Ташук. Управа комітету запросила її на своє засідання, щоб порозумітись у справі дальшої акції в користь залишенців.

„Панна Юля“, як її звали в американській зоні, здається серед скитальців найбільш популярна постать. Вона прибула гуди в 1948 р. саме перед „великим переселенням“ і зразу ж стала „добрим духом“ ЗУАДК. Бо вона не тільки осяяла бюро погідною усмішкою й добрим словом. Але увійшла зразу ж в усі його ділянки. Кожну справу вона основно знала і в кожній уміла порадити. А коли вже „панна Юля“ не могла допомогти, то справді в тій справі не було ради.

Тому з радістю і з довірям звернувся до неї комітет „Мати й Дитина“ За ним успішно закінчена Різдвяна збірка та розпочата Великодня кампанія. Як її продовжувати, що висилати, куди спрямовувати посилки?

заохотити жінок добути освіту, але стати дійсно творчими вченими. Вже в 1890 р. установлено стипендію 500 доларів, що збільшувалась щороку датками від поодиноких осіб. Стипендії приділювано жінкам ЗДА, а далі з латинської Америки, в цілі обопільного розуміння й плекання приязні. Сьогодні це вже мільоновий фонд, що зріс завдяки невсипущій праці стипендійної секції низових відділів, які через різні імпрези або через розпродаж базарів виповняють свою квоту. Досі роздано вже понад 450 стипендій, а останніми роками число добігало до 30 стипендій річно. Це стипендії по 1500 дол., 2000 дол., а є одна 2500 дол. за найвищі відзначення. Є ще міжнародні дари, встановлені після другої світової війни, що дають змогу жінкам із тих країн, що потерпіли через війну, приїхати до ЗДА на особливі студії. Кандидаток вибирає Федерация AAUW із даної країни або амбасада Злуч. Держав.

Пані Юля радо служить інформаціями. Передусім вона стверджує, що акція Комітету „Мати й Дитина“ мала благодатний вплив на самопочуття залишенців. Показала, що земляки за океаном таки пам'ятають про свій обов'язок супроти них. Посилки одягу приходили дбайливо упорядковані, вбрання чисте й неподрте. Різдвяна харчева посилка була за скромна, але пожертви поодиноких збірних пунктів були значні, зокрема збірка в Лорейн, Огайо, дала прегарний вислід.

Дальше пані Юлія розказує, що великим питанням було, чи допомогли агенції, а в тому й ЗУАДКомітет дістануть продовження своїх привілеїв, а в тому й військової пошти. Нацастя це признано їм і посилки комітету далі йтимуть зі зниженим портом. Тому треба би старатись якнайбільше натиснути на Великодню збірку, щоби її вислід відчули найбільш уполіжені залишенці — хворі й діти.

На наш запит — яка саме поміч найбільше потрібна, каже п. Юлія, що одяг та ще й у



ЮЛІЯ КОНИК-ТАШУК
працювала чотири роки з рамени
ЗУАДКомітету над переселенням
скитальців

доброму стані завжди може придатись. Є побажані також харчі, зокрема підставні, як товщі цукор. Та найзручнішого формою піддержки є таки гроші, бо сьогодні можна за них усе дістати.

Розпитуємо пані Юлію про можливість заробітку залишенців. Вона вказує на безробіття в Німеччині, яке стоїть на перешкоді нашим людям дістати працю. Залишаються тільки галузі, яких самі німці не хочуть, себто праця дом. помішниці, або надомна, як вишивкарство чи дереворізьба. Та бракує одиниць із ініціативою, що це вміли б пустити в рух.

Чи є ще можливість виїзду? Напевно. Щоправда, переселення до Америки вже замкнене, але виїзд до Канади, Австралії, Бразилії все ще відкритий. Правда, за переїзд треба тепер заплатити, але коли стільки вже земляків знайшлося за океаном, то свояки чи знайомі приходять із допомогою.

Та все ж таки дуже багато залишиться. Старші й непрацездатні люди, потім хворі від виїзду виключені. Оце й є оті „залишенці“, що потребують нашої допомоги. Бо окрім скучних можливостей прожитку вони ще й терплять від постійного пересування. Табори розв'язує (Докінчення на стор. 12)

Матері пишуть...

Підставою збереження нашої дітвори є не тільки високо-моральна родина, хоч це одна з найголовніших прикмет. Та крім того повинна в нас бути чи не в першу чергу повна самопосвята для дітей і глибока любов до свого, до України. Коли ми ввійдемо цілком у духове життя наших дітей і будемо наповняти його своїм змістом — читанням, музикою, розвагою, тоді відпадуть побоювання щодо кін, телевізій, „камків“. Коли в нашій хаті буде рідна, українська атмосфера, тоді діти вrostатимуть цілком природно в неї, на якій чужині ми б не опинились. У нашій мові, у святкуванні наших свят, у наших піснях, які нераз заспіваємо, господарюючи в хаті, діти мусять відчутти тепло, любов, відданість усьому своєму.

Для нас телевізія не тим страшна, що там револьвери і стрілянина. Ми зрештою живемо напередодні третьої світової війни і від таких справ не зможемо відмежуватись. Страшне в них (кіно, телевізія) ота духовна вбогість, що людини не підносить вище, а лише робить із неї байдуже до всього сотворіння, якого часом і та телевізія вже не зворушує.

Відгородити дитину від зовнішнього світу й неможливо і непотрібно. Обов'язком нас, батьків є, допомогти дітям сприйняти отой зовнішній світ. Це трудне завдання і часто здається навіть неможливе. Але в такі хвилини треба лише уявити собі, що від цього залежить усе майбутнє нашої дитини. А яка ж це радість, коли наші діти виростають здорові духом і тілом, коли вони виростають носіями наших ідей і заповітів! Коли вони духово з нами!

Н. М.

* * *

На сторінках „Нашого Життя“ дискутують матері про те, як виховувати дітвору, та говорять про повну родину себто таку, що складається з батька, матері та дітей. А я хочу сказати про родину, що складається тільки з матері та дітей. Таких родин тепер багато, бо війна забрала не одного батька й чоловіка. Хочу розказати, як я крокую життям із моїми трьома дівчатками. Коли я знайшлася на скитальщині, найстаршій дівчинці було 11 літ, а найменша була немовлятком. Ясно, що в таких обставинах старша моя дочка стала опікункою для менших, тоді коли я була на роботі. Також і друга донечка, коли підтягнулася, уже мала свої обов'язки в хаті. Весь час я пам'ятала слова чоловіка

„дітей треба виховати так, щоб вони при всіх обставинах уміли запрацювати собі на кусник хліба“.

Та вщиплюючи дітям почуття обов'язку супроти родини й своїх сестер, я пам'ятала, що треба їм зясувати також становище супроти громади й свого народу. Вони знали — хто вони, та чого від них вимагають. Як важко було нераз мені відпустити старшу на шкільні сходи та я знала, що це частина її виховання й заступала її при менших дітях.

Прийшов час і ми переселились з допомогою Комітету „Мати й Дитина“ за океан. У захисті прожили ми всего кілька днів. Обі зі старшою дочкою — а їй було вже 16 літ — постановили зараз же піти до праці. Життя тверде і треба його здобувати.

Тепер уже обов'язок дбати про хату ляг на середу дочку. Їй 12 літ і вона справляється з тим добре. Знову ж таки пам'ятаємо про те, щоб вона всюди брала участь та входила у свій гурт. Цього року вже й найменша пішла до школи.

Виховуючи дітей, я привчила їх до ощадности. Вони мають свої скарбнички і скидають туди свої центи з наміром — щось собі купити. Аж ось перед Різдвяними святами вони почули про ініціативу нашого сестрицтва при православній церкві, що закликала вислати пакунок дитині на скитальщині та зразу ж заявили, що пожертвують свої ощадности на те! Я була зворушена їх запалом та допомогла їм добути адресу й запакувати те, що вони накупили. Згодом дістали листа від тієї родини й уже ладять посилку на Великдень.

Не могу сказати, щоб я могла багато часу присвятити своїм дітям, як це робить Марта С. Б. (гл. ч. 2). Але я змалку вщепила їм засади порядку й обов'язку й по тій лінії вони йдуть уже далі. Може пощастить мені з

Божою поміччю вивести їх у люди. А моїм обов'язком тепер здобути матеріяльну базу та дати їм добру освіту. Обі тяжко працюємо з дочкою та вже й бачимо успіх: нещодавно пощастило нам придбати власну хату. Це й буде нашою підставою у дальшій боротьбі за хліб насущний.

Тому нехай Марта С. Б. не негодує на тих, що ганяють за заробітком. Він конечний у тих обставинах, в яких живемо. Треба тільки зберегти міру в тому й не забути хто ми та чому пішли в мандрівку.

Олена Крицька

* * *

Прочитавши допис у ч. 2 п. н. „Чому я не працюю“, я глибоко задумалася. Чи думки п. Марти С. Б. вповні правильні, не знаю. Та хотіла б я переконати читачок, що жінки-матері можуть працювати і своїх дітей добре виховати при цьому. Скільки жінок-удовиць заробляє на утримання дому й виховання дітей, а ми знаємо як добре виховані удовині діти та як вони шанують свою тяжко запрацьовану матір! Знаю таку вдову, що залишившись із чотирма дітьми, вивела їх у люди. При цьому вона мала час належати до жіночої організації та сповняла всі свої громадські обов'язки.

Ясно, що мати, яка лишається дома, повинна краще виховати своїх дітей. Та якось так складається, що саме така жінка на ніщо не має часу... І нераз найпростішої громадської роботи не сповняє. Тому замість застановлятися над тим, хто краще виховує своїх дітей, чи та, що сидить дома, чи та, що ходить до праці — радше треба ввійти всім жінкам у русло громадської роботи. Союз Українок пригорне всіх і повчить про обов'язки жінки-українки!

Марія Чопик
довголітня Союзянка

Найщиріші побажання

**ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ГОСПОДНЬОГО**

усім Відділам СУА філадельфійської округи
і прихильникам нашої організації
складає

**ОКРУЖНА РАДА ВІДДІЛІВ СУА
у Філадельфії, Па.**

Анна Сивуляк, голова Олена Коломінська, місто-гол.

Ірина Дяків, рек. секр., Марія Сенько, кор. секр.

Михайлина Чайковська, касієрка

3 дороги

В ч. 3 „Нашого Життя“ під повищим наголовком почала я писати свої вражіння і спостереження з приводу 5-тижневої поїздки-відвідин Відділів СУА. Останні Збори в Дітройті були під головуванням п. Марії Ясинської, голови Філії СУА, яка обіймає 7 Відділів у Дітройті. На цих зборах зібрано всі питання, заторкнуті в поодиноких Відділах та була розмова про пляни конвенції Союзу Українок, яка має відбутися при кінці травня 1953 р. Конвенцію приготують Відділи в Дітройті, з яких створиться Конвенційний Комітет. Наразі вирішено, що конвенція триватиме 3 дні в Українським Народнім Домі. Було заінтересування уладженням мистецької вистави, концертном і бенкетом, під час якого мав би бути теж показ української народної ноші. Вибір комітету підготовляють на осінь цього року, який і значне активні приготування. Останнього вечора в Дітройті я була в домі п-ва Боднарів, які запропонували повести мене своїм автом на другий день до Ленсінг, Миш., де мали відбутися збори новооснованого Відділу. 2-го лютого ми приїхали до Ленсінг до гостинного дому п. Анни Наконечної. Під вечір цього дня зійшлося поважне число членок 38 Відділу і збори відбулися в просторій кімнаті в домі п-ва Наконечних. Цей Відділ новий і було багато питань та дискусій у справах організаційних. Членки раділи, що Централя про них не забула і що я приїхала у відвідини. Після організаційних нарад членки подали вечерю, на яку прийшли теж чоловіки членок і гості. Ленсінг — громада невелика, але маємо запевнення, що все українське жіноцтво Ленсінгу приступить до Відділу СУА.

Ранком 3-го лютого я виїхала літаком до Боффало, Н. Й. де 49 Відділ приготував збори на 5 год. ввечері. Того дня була велика сніговія, літак спізнився, але п-во Снайчуки вижидали мене терпеливо. Я й замешкала в їх гостинному домі. На зборах о год. 5-ій у церковній салі, —



До статті „Зустріч укр. громадських діячок у Канаді“ в ч. 3. Світлина з нагоди побуту місто голови СФУЖО п. Олени Лотоцької у Оттаві, Канада, у домі п-ва Кисілевських. Зліва: пп. Олена Лотоцька, Ірина Павликовська, Олена Кисілевська, голова СФУЖО з внучкою Оленкою, Грація Кисілевська, дружина д-ра Кисілевського, Олена Залізняк

бо це одиноке місце, де можуть зібратися — я застала величезне число членок при застелених столах, готових до вечері. Незвичайно приємно було мені стрінути велике число нових імігранток, членок того ж Відділу, особливо приємно було стрінути моїх товаришок з інституту в Перемишлі, а між ними найближчу мені Марію з Чайківських Ставничу. Після мене промовляли ще й членки 49 Відділу, які особливо підкреслювали гарну форму і зміст „Нашого Життя“. Були побажання поширити дитячу частину. Мотором Відділу й цього вечора була безперечно його голова, п. Анна Качор, та її довга співробітниця, п. Анна Снайчук. На другий день ми зійшлися ще в домі п. Качор, де обговорили в деталі деякі проблеми організації та де я подала відповідні напрямні.

З великим жалем я прощалася членами СУА в Боффало для 5-го лютого, коли то відлетіла до Оттави в Канаді, в справах Світової Федератії. Снігова буря ледве дозволила доїхати до Оттави, де стрінула мене п. Ірина Павликовська, фін. референтка СФУЖО. Ми зразу поїхали до панства Кисілевських, сина й синові п. Олени Кисілевської, де вона живе й де я замешкала під час мого 4-денного побуту в Оттаві. Зараз на самому вступі п. Грація Кисілевська

предложила мені приготований плян моїх стріч із визначними жінками Канади, з дуже поважною канадійською організацією й українським жіночим клубом. Незвичайно приємно було мені побачити нашу сеніорку Кисілевську при доброму здоров'ї, як завжди веселу і бадьору, та заізналися з п. Оленою Залізняк, референткою звязків СФУЖО, про яку я багато чула, але не мала приємности знати особисто. Нова стріча від 1949 року з п. Іриною Павликовською була незвичайно радісна. Цього ж вечора таки в домі п-ва Кисілевських була моя перша стріча з панною К. Гейвард, урядничкою іміграційного департаменту. Під час розмови на тему Союзу Українок Америки та Світової Федерації і їх праці для ново-прибулих і залишенців, я завважила, що п. Павликовська говорить добре по-англійськи. Пані Гейвард була дуже заінтересована особливо спровадженням до Америки вдів із дітьми, яким Союз Українок Америки з ініціативи СФУЖО вивислав ашуранси й які приїхали до захисту „Мати й Дитина“ у Філадельфії, що був під протекторатом Світової Федерації і фінансований грішми, які п. Павликовська зібрала в 1949 році у своїй поїздки по Америці. П. Гейвард вважала це великим здобутком і доброю господаркою. Другого дня я ма-



ПИСАНКА НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"!

Вже другий рік приходить до Вас "Наше Життя" в новій шаті. Сповняється вісім літ, відколи воно повчає й підтримує Вас своїми порадами і вказівками. За той довгий час став журнал рідним гостем в хаті кожної американської українки.

І тому тепер, коли готуємось гідно зустріти Великодні свята, подбаймо також про цей здобуток американсько-українського жіноцтва! До тепер журнал ніколи не звертався до Вас із закликом за підтримку його. Та збільшені кошти друку у сполучі з малою лише підвищеною передплати, спонукують нас до цього.

Тому закликаємо Відділи Союзу Українок Америки та поодиноких наших читачок і прихильниць: жертвуйте писанку на пресовий фонд! Подбайте з нагоди цього великого свята, щоб Ваш журнал міг спокійно продовжувати свою роботу та гарно розвиватись!

Адміністрація "Нашого Життя".

ла стрічу з др. Шарлоте Віттон, першою жінкою-посадником міста Оттави, яка прийняла нас дуже зичливо й дала нам багато свого часу, помимо того, що через вістку про смерть короля вона того дня була безмежно зайнята. Темою розмов були — організаційна праця Союзу Українок, співжиття старих і нових імігрантів в Америці, політичні аспірації українців та як вони діють, щоб мати свою самостійну державу. Перед закінченням інтерв'ю пані посадниця розказувала з гумором про труднощі, які вона має з чоловіками-урядовцями, які не годні погодитися з думкою, що жінка є тепер їх „босом“ Вона завважала, що жінки, хоч вибороти вже свою рівноправність, мусять ще боротися з мужчинами, які все ще вважають, що жінку не можна допускати до найвищого посту державного чи стейтвого правління. Майже такі самі думки висловила сенаторка Карін-Вілсон, що теж є першою сенаторкою в Канаді. Жінка незвичайного темпераменту і високої освіти та культури привітала нас дуже сердечно, розпитувала про життя українців в Америці та про жіночий рух українок. Вона гратулювала нам, що Союз Українок Америки вже став членом Національної Ради Жінок Америки та Генеральної Федерації Жіночих Організацій Америки і завважила, що співпраця з жіночими організаціями держав таких як Америка й Канада є незвичайно важна, бо це є видатне поле інформації про укра-

їнську справу, її визвольні змагання до самостійної держави. Вона гратулювала теж Союзові Українок Америки, як ініціаторові створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, яка є поважним чинником об'єднання українських жіночих організацій і безперечно матиме великий вплив у міжнародних стосунках жіночих організацій. Сенаторка Вілсон повила нас до сенатської залі, вказала на місце, де вона сидить підчас сесії, та звернула нашу увагу на прекрасні мистецькі образи, якими прикрашена ціла сенатська зала. Інтерв'ю було незвичайно успішне й я була вдячна п. Грації К. Кисілевській, яка зайнялася приготуванням усіх стріч із канадійками та з оттавською пресою. Того дня була заряджена теж моя промова на канадійському радіо, яка однак мусіла відпасти через смерть короля, але п-і Фергусон, коментаторка канадійської радіовисильня в Оттаві, подала ширшу повістку про мій приїзд до Оттави та про організації, які я заступаю.

В 3-ій день побуту відбулися сходи українського громадянства під проводом пані Ірини Мацьків, голови українського жіночого клубу в Оттаві. На цих сходинах пані Ірина Павлюковська говорила про важність жіночих організацій і представила мене як першу бесідницю. Я говорила про працю Союзу Українок Америки, СФУЖО та Конгресового й Допомогового Комітетів. Промовляла теж пані

Членка 9 Відділу СВА у Милвил, Н. Дж., Катерина Замойська померла 3 березня, 1952. Громада у Милвил втратила взірцеву громадянку, а Союз Українок сумує по своїй членці-основниці, що так щиро любила все, що українське. Память про Покійну буде жити довго між нами. Пересталось бити серце, що так щиро відзивалось на потреби ближніх. На похоронній гостині зібрано 40 дол. З того вислано половину на Фонд "Мати й Дитина", а другу половину призначено для ЗУАДКомітету.

Спи спокійно, дорога Союзяно! Нехай прибрана земля буде тобі пером.



Дня 8. березня відійшла від нас навіки після довгої недуги членка 21 Відділу у Брукліні Параскева **Висоцька**, проживши 53 роки. Покійна походила з Мостів Великих у Зах. Україні. Була тихою вдачі і всі її любили. Щиро жертвувала на всякі цілі.

Членки Відділу провели її в жалібних лентах та попрощали на вічний спочинок на цвинтарі св. Івана. Покійна полишила в смутку чоловіка Дмитра, дві дочки Олену й Марію і сестру Катерину, заможем Занько.

Нехай прибрана земля буде їй легкою!

А. Слободян, секретарка

Олена Залізник про початки жіночого руху в Галичині, а пані Олена Кисілевська сказала ширше про працю СФУЖО.

Останнього вечора перед моїм відїздом п-ство Кисілевські запросили до свого дому чимале число гостей, які бажали попрощатися ще раз зі мною. Вечір був дуже приємний і мені було жаль відїздити з Оттави, де я побачила стільки ввічливості й гостинності.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У дописі „З дороги“ ч. 3 „Н. Ж.“ стор. 21 має бути замість Відділ 37 — Відділ 31, де пок. Юлія Шустакевич була довголітньою членкою і секретаркою.



Зорганізовано до святочного діла

І ось уже з кожним днем усе ближче й ближче підсувається нова турбота. Ще одне завдання в черзі багатьох. Це Великодні свята.

Це великий день не тільки для всього людства, а й для сім'ї та для господині. Хочеться якнайкраще провести його та може ще декого вгостити.

Пригадується нам, як то приготувались до цих свят наші матері й бабуні! Та як тоді святкувалось! Не вистачало трьох днів, щоб обійти всіх свояків та приятелів.

Судила доля нам тепер зустрічати свято — хоч серед своїх та на чужій землі. Силою обставин приходиться ввести деякі зміни в наше давнє святкування, хоч нашим обов'язком є зберегти святі Великодні традиції.

Вже бачимо перед нашими счима завершене діло, гордощі кожної вправної господині. У хаті блищить чистотою кожен куточок. На столі жовті нарциси підняли головки й оглядають здивовано вишивану скатерть, що під ними. Печиво віщує своїм запахом про свій небуденний смак. Посеред стола красується шиночка, обв'язана ковбасою, уквітчана хроном. На керамічній тарілці розгойдуються роскішні писанки, а на біленькі яєчка поруч і не глянуть. А ті собі підсміхаються тільки. Хіба вони не одного роду, не з одного гнізда вийшли? Дарма, що писанки прибралась у Великодні шати! Та панування їх ведовге на цьому столі... Бо вони, хоч лише в біленькій сорочинці, проте щодня при цьому столі засідають... Ось сирок у плесканці і грудка масла зеленою петрушкою увінчались та певні за свій добрий, свіжий смак.

І так ціла ця громадка дожидає мовчки, щоб їх посвятили.

Дай Боже сил та здоров'я цілий рік людині у пригоді стати.

Часу обмаль! Цей клич чуємо раз-у-раз. Кожен чи кожна однаково навантажені, тому нікому нам прийти з допомогою. Допомогти нам може лиш розумне розглянування, обдуманна організація праці. Бо й дійсно: як це можна вмістити підготову до свят у наш розмірний і навантажений будень?

Часу небагато, а праці подостатком. Беремо все на папір. Скільки ще часу до свят зосталось? Що треба скорше, а що пізніше зробити? В чому нам допоможуть члени родини?

Правда, дома мали ми більше помочі. Та зате скільки тут улогіднень у праці! Подумайте тільки відпадає прання руками, а скільки ми на те витрачали часу дома чи на скитальщині! Або кухня газова чи електрична та ще й із термометром, яка вигрівається впродовж 20 до 30 хвилин на потрібну вам температуру. А припаливши раз печиво, пам'ятаєте: останніх 20 хвилин треба знизити температуру до 300 ст.

Закуп треба зробити на тиждень скоріше, а сухі харчі навізати на два тижні скоріше. Прання перевести в тиждень перед Квітною неділею.

На підготову відкладали ми колись Великий тиждень. А тепер мало хто може це собі дозволити, бо всі в праці. Треба ґрунтовно випрятати хату перед Квітною неділею, щоби в суботу перед святами вже навести тільки останні порядки. А від понеділка вже можемо почати пекти. Кожного дня одну річ, щоб не перетомлюватись і не спішитись.

Попрятавши в понеділок ми давніш у середу починали вже підготову, а в четвер вже з самого ранку починалось мі-

шення. Треба було розпалити ліч, часто таку велику, як тепер ціла наша кухонна кімната. Розпалити, розігріти та в час заладувати цілу печивом й витягнути в відповідну пору чудово рум'яне. Може дехто відважиться сказати, що це легке завдання?

А всі торти терти рукою вимагало теж часу й сили! А тепер у більшості послуговуємось електричним міксером до того.

І хоч приходиться нам, прибігши з фабрики, братись за домашнє діло та ще не скинувши плаща, світити сірничку, щоб запалити газ під чайником, то все ж за хвилину маємо окріп, що нам потрібний до дальшої роботи.

Не виготовляймо надто багато страв чи печива. Наші бабуні жили в інших умовах, які вимагали цього. Ми ж угощаємо не сусідів іздалека чи зблизка, а тільки свояків та найближчих друзів. Не перевантажуймо наших шлунків кулінарними відумками! Це противне тутешньому підсонню.

На Великодній привикли ми до „зимного“ стола. Чи друге снідання чи вечеря — на столі шинка, ковбаса, а до цього бурячки-цвікли, салатка. Як напитки чай чи вино, вкінці один торт. А коли гостина припадає на пообідню пору, тоді традиційна кава зі сметанкою до пахучої бабки.

За таким столом кожен гість почуватиметься добре. Є збережена давня традиційна форма Великодньої гостини, є естетична насолода від виду святочного стола — але є й невимушена, свобідна гутірка, неперервана постійною „принурою“ Таких гостин можемо відбутися більше без шкоди для нашого здоров'я.

Наталя Костецька.

Червоні жилки

Трапляється часто, що з літми шкіра на лиці тратить свіжість та спочатку переходово, а потім постійно дістає живіше забарвлення. Такими чулими місцями є ніс та виски. Згодом появляються там розширені жилки, які ще скріплюють неестетичний вигляд лица.

Добрим підложжям до такого аномального припливу крові є — забурення шлунка, кишок та печінки, як і хронічне затвердження. Сприяють тому забурення залоз та недуги жіночих органів, тому й часто помітний цей стан у жінок у перехідному віці. Зявляється це також при нервових забуреннях (інтензивній інтелектуальній праці), а вкінці й при ненормальному обігу крові, якого причиною є тісний корсет, або недостатньо перед зимном хоронені ноги.

Як запобігти такому станові

нашої шкіри — бачимо з вище наведеного. Перш усього треба прослідити причину й лікувати її, а тоді уступить також і наслідок. Та крім того дуже корисно впливає гімнастика лица. Це є ритмічне рухання всіх м'язів лица впродовж кілька хвилин. Добре впливає також масаж лица кремом із 2% витягом гамамелісу (*hamamelis*). В день уживати крем із 2% адреналіни, а на ніч із 10% іхтіолу. Добре впливає також льокальне лікування електрикою.

Треба пам'ятати, що на масну шкіру лица впливає некорисно вживання кави й алкоголю. Зимом треба носити теплі панчохи та натирати ноги камфоровим алкоголем. При лікуванні уникати йоду. З ліків діють корисно — арсенік, залізо, хініна й гамамеліс.

д-р О. Піснячевська

ЧОТИРИ РОКИ РОЗРАДИ

(Докінчення зі ст. 7)

зують і стягають до купи, тому що постійно люди виїзять і постійно настають зміни. До того ще прибуває американське військо й потребує все нових касарень.

— Залишенці нас дуже потребують, — стверджує пані Юлія. — Нашої уваги, нашої пожертви, а передусім нашого щирого серця...

Вона це добре збагнула. Чотири роки слухала вона жалів скитальців, чотири роки розраджувала й допомагала.

— Нашим найбільшим вдоволенням було вирядити транспорт переселенців, — каже вона. — Що менше їх тут, то більше їх на новому поселенні... Та невмолима судьба веліла таки деяким залишитись!

— Будемо пам'ятати! — обіцяємо пані. Розказуємо їй, як гарно відгукнулись робітничі фабрики Рейнолдс у Філадельфії, зібравши поміж собою 50 дол. і за цей кошт вислали пакунки для лікарні умово хворих у Гаар і для санаторії туберкульозних біля Лінцу. Цей жест напевне знайде наслідувачів у пересвяточному часі.

Ми прощаємось. Пані Юлія відійде тепер на якийсь час у затишшя домашнього вогнища. Та її завжди цікавитиме доля тих, яким служила породою чотири роки. А може й повернеться вона колись до тієї праці, в якій виказала такі здібності?

Л. Б.

ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ

Новостворений Відділ США у Філадельфії під головуванням п. Ірини Дяків висунув на своїй перших місячних сходах клич — влаштувати вишивані вечериці. Такий почин переведено з успіхом в Аргентині, а ОУЖ в Англії також застановляється над конкурсом української блузки. Цей клич напевне захопить усіх, що вміють орудувати нашою вишивкою та любуються у взорах. Дата вечериць ще не устійнена, отже є ще доволі часу — обдумати все відповідне.

ти водою, висушити рушником, а накінець помстити оливою. При уживанні пудри треба конечно підложити молочко Powder Base Lotion і то високої якості.

Євгенія Янківська

Перед нашим дзеркалом

(Косметичний порадник)

Мені сильно випадає волосся від якогось часу. Я пробувала різних середників, але вони не помагають. Мені сказали, що це мабуть від тривалої ондуляції й я перестала її робити. Здається, що трохи покращало, але все ж не уступило зовсім.

Яка тут причина? Чи це дійсно тривала ондуляція спричинила випадання і як можна тому зарадити?

Подолянка

Добре зроблена тривала ондуляція не може мати шкідливих наслідків, а навпаки дуже часто скріпить волосся. У вас мусіла зайти інша причина, що лежить у вашому організмі чи в способі життя.

Є багато добрих середників, що помагають проти випадання волосся. Та коли ви вже пробували різні, раджу вам покористуватись домашніми засобами, що може більше завдають праці, але у більшості випадків допомагають.

1. Втирати сік із цибулі у шкіру голови,

2. Мити голову у відварі з зілля. Насушити в літі кропиви, листя берези і цвіту конюшини.

3. Замість мила вживати жовтків, вистачає два. Спосіб уживання: до мидниці влити не більше як 1 л води на коротке волосся. На змочене волосся вилити жовтка і втирати у шкі-

ру, змочуючи водою, коли мало піниться. Потім мити вже в воді. Странно полукати. До останньої води додати соку з пів цитрини.

Якщо волосся дуже висушене, добре на кілька годин перед миттям втерти в шкіру рицинового олію. Це добрий лік на луску.

Я вам дуже вдячна за попередню пораду для лікування сухої шкіри. Кілька разів я приложила компрес із молока і це мені дуже виглало шкіру. Чи знаєте більше таких домашніх середників? Бо, правду кажучи, на дорогі креми в мене немає грошей.

Ніна

З домашніх середників можу порадити до очищення шкіри добру оливкову оливу, а замість відживного крему — масочку з жовтка й оливи, а при вразливій шкірі з жовтка і трану. Масочку накладати в такий спосіб: до жовтка дати стільки товщу, щоб маска не засихала на лиці. Намстити лице і шию пензлем, есентуально пальцями досить грубо (один жовток на раз). Держати маску на лиці 10-20 хвилин, найкраще над розігрітим калорифером або електричній кухонці, вліті на сонці, щоб товщ краще входив. Стерти масочку мягким, мокрим платком, а накінець приложити дуже холодні компреси. Висушивши, стерти лице ватою, намоченою в оливковій оливі.

Рано змити лице молоком, сполока-



Українська вишивка



ВИШИВАНИЙ НАСТІЛЬНИК

Вишивка на святчному столі! Ця столітня традиція не переводиться в нас, хочби які труднощі не стрічала українська господиня. Та все і всюди знайдеться — коли не скатерть — то бодай настільник чи доріжка, щоб на них пасочки уложити.

Подаємо проєкт такого вишиваного настільника. Взір тільки киданий, не тяглий. Великий мотив уміщений у чотирьох рогах, а лучений дрібними зірками, що оточують головний мотив.

Чотири серветки зложені по середині настільника. Серветка вишита тільки в одному розі чотирикутником із головного мотиву та дрібними зірками.

Матеріал — тонке льняне полотно кремової краски. Розмір — 1 ярд у квадраті. Серветки — 12 інчів у квадраті.

Настільник обведений довкруги широким рубцем та мережкою „прутиком“.



Для

СВЯТА МАТЕРІ
знайдете матеріал
у збірнику

„ВЕСНА“

упорядкованому М. Юркевич

Замовляти в Централі СУА
за надісланням 50¢

Взір до настільника

Хрестиковий взір із Нижнього Синевира на Закарпатті, виконаний у двох красках чорній та червоній. Чорну краску можна заступити вишневою, а червону жовтою, якщо хочемо мати менш суворий взір.

До вишивання вживати ниток Д.М.С. вишнева ч. 814, жовта ч. 742.





Коржик півфранцузький

Потрібно:

- ½ ф муки
- ¼ ф масла
- 2 жовтка
квасна сметана
- 1 білок
- 2 унції мигдалів
- 1 унція цукру
цинамон

Посікти масло з мукою, додати жовтка і стільки сметани, щоби тісто далось легко замісити. Не вимішувати довго. Залишити в холодному місці до наступного дня (не в ледниці!). Другого дня розтачати на грубість одного пальця. Перенести валком на бляху. Поколоти густо вилками. Пекти на 400 ст. впродовж 10 хвилин, а потім на 350 ст. впродовж 20 хвилин. Має бути легко рум'яне.

Добре розбити білок, на шум, вилжити на коржик, посипати посіченими мигдалами, обібраними з лушпинки і цукром із цинамоном. Вставити на 5 хвилин до печі на 400 ст.

Сирник на крихкому споді

На тісто потрібно:

- ¼ ф муки
- 2 унції масла
- 2 жовтка
- 1 унція цукру-мучки

На масу:

- 2 ф білого, сухого сира
- 10 жовтків
- ½ ф цукру
- ¼ ф масла
- ½ ф мигдалів (спарених і змелених)
- ¼ ф родзинків
- 2 варені картоплі
ванілія

Заробити тісто і вилжити на тортівницю.

Сир і варену картоплю змолоти на машинці. Втерти жовтка з цукром і маслом, додати сир і всі інші додатки та дуже добре вимішати. Вилжити на тісто і вигладити поверхню. Пекти на 350 ст. впродовж одної години. По спеченні лишити в формі, нехай прохолоне.

Торт морелевий

Потрібно на один коржик:

- 4 яйця
- 4 унції цукру-мучки
- 1 ложка тертої булки
- 1 ложка муки
- 2 унції мигдалів
- 2 унції орехів
- 1 ложечка порошку

Жовтка втерти з цукром. Додати булку, муку, змелені мигдали, посічені орехи, порошок, шум із білків. Легко все те вимішати. Вилжити до тортівниці, вимашеної товщом. Пекти на 300 ст. впродовж 30 до 40 хвилин. Тісто повинно відстати від берегів тортівниці.

На торт потрібні два такі коржики.

Начинка до торта

Потрібно:

- 4 білка
- 4 унції цукру
- 4 ложки води
- 1 пушка морелевого компоту
- 1 цитрина

Вибрати овочі з сиролу й перетерти через сито. Підсмажити на густу мармеляду.

Вбити білка на тугий шум. Зварити цукор на густий сироп (як лягти з ложки, постає ниточка). Вливати краплинами до білків. Вимішати з гарячою мармелядою.

Посудину з начинкою вставити в гарячу воду й мішати добре, щоби згусла. Додати сік із цитрини.

Переложити коржики і помастити зверху. Торт не є надто солодкий і має квасковатий присмак.

Ванілева бабка

Потрібно на розчин:

- 1 унція дріжджів
- 1 ложка цукру
- 3 ложки муки
- ½ шкл. молока

На тісто:

- ¼ ф масла
- 2 жовтка
- 1 яйце
- 2 ложки цукру
- ½ ложечки цитр. шкірки
- 1 ф муки
- ½ л молока
- 2 унції родзинків
- 2 ложечки цукру-мучки до посипання

Заробити розчин і поставити в теплім, щоби підростло. Втерти масло, додати по одному

жовткові, цукор і цитр. шкірку. До жовтків всипати муку і вимішати. Додати розчин, тепле молоко, дрібку соли і добре замісити. Під кінець додати родзинки. Поставити в тепле місце, щоби підростло. Вилжити до вимашеної форми і поставити, щоби ще підростло. Пекти на 350 ст. впродовж 30 хвилин, а потім на 300 ст. впродовж 20 хвилин. Спечену посипати ще гарячу цукром.

Бабка парена

Потрібно на розчин:

- ¾ л молока
- ½ ф муки
- 4 унції дріжджів

На тісто:

- 60 жовтків
- 4 ф муки
- 1½ ф цукру
- ¾ ф масла
- 1 унція гірких мигдалів
ванілія, сіль
- 2 унції помаранчевої шкірки,
смаженої

Заварити молоко, влити до муки, приготованої для розчину, добре вимішати, щоби не було грудок, а коли прохолоне, але ще тепле, додати дріжджів і вставити у тепле місце, нехай підросте.

Втерти жовтка з цукром і вбивати на парі, аж згуснуть. До вигрітої муки влити жовтка, розчин, трохи соли і добре замісити. Додавати потрохи перетоплене масло без шуми (скляроване). Місити ¾ до 1 години. Під кінець додати спарені і змелені мигдали і приправити.

Поставити на тепле місце, нехай підросте. Коли тісто подвоїться, вилжити до чотирьох вимашених форм так, щоби заповнило половину. У формах нехай ще підростуть. Пекти на 300 ст. впродовж ½ год., а на 300 ст. других ½ год. Коли спечені, нехай хвилинку прохолонуть у формах. Тоді легко вибрати. Зимні покрити пончевою склицею.





Бе сонечко в віконечко,
вістить: Христос воскрес!
І жайворон зо всіх сторін
лящить: Христос воскрес!
Цвіт в пахошах на радішах
цвіте: Христос воскрес!
І дзвонить дзвін, мов навздогін
гуде: Христос воскрес!



МІЖ КВІТАМИ

Є в нас на хуторі тихий куток —
То мій городчик, повний квіток.
Вколо вишневі нагнулися віти —
Любо між ними в городці сидіти.

Раз я лопатку маленьку взяла
І по науці в городчику пішла
(Бо не люблю я без діла сидіти!),
Грядку скопала, засіяла квіти.

Квіти пахучі, мов зорі ясні,
Ніжно так дивляться в очі мені
І усміхаються мило, мов діти —
Любо між ними в городці сидіти.

Р. Завадович



Сніговий Дід пішов спати

Кожного пополудня, як надворі не було метелиці ні вітру, мама одягала Христю в теплий плащик, і вони йшли по Івася. Івась учився в школі, і його треба було привести додому.

На вулиці було завжди цікаво: гуркотили й дзвонили трамваї, а авто здоганяли одні одних і ховались у бічних вулицях за будинками. Та найцікавіше було те, що за великим вікном крамниці з солодошами стояв Сніговий Дід, помальований на біло, в чорному блискучому капелюсі. Кожного разу Христя вітала його приязною усмішкою, а він стукав у шибу тоненькою паличкою. Тут він стояв ще з-перед Різдва, і Христя уважала його за свого „старого знайомого“. Христя знала, що Сніговий Дід — полотняна лялька, але все таки їй здавалось, що він втомляється стояти день і ніч за вікном і стукати об скло паличкою.

— Матусю, коли Сніговий Дід спить? — спитала раз дівчинка.

— Тепер він не спить, бо зима, — відповіла мама. — А як прийде весна, то Снігового Діда покладуть в льоху під паперовими ялинками, і там він спатиме аж до нової зими. Минуло кілька тижнів. По місті ще часом танцювала метелиця, але мороз вже не наважувався бігати за дітьми і щипати їх у рожеві личка. Теплішало... З того часу Христя допитувалась у мами, коли можна буде Сніговому Дідові

сказати „добраніч“ і наповісти, щоб не заспав у льоху, як настане нова зима. А Сніговий Дід неначе чекав на те прощання. Коли Христя, приклавши носина до скла, одного пополудня запищала йому „добраніч“, він востаннє стукнув паличкою об шибу, і його маленька рука знерухоміла...

— Він справді захотів спати! — подумала Христя, помахала ручкою і пішла геть. А ввечорі, як мама положила Христю в ліжко, дівчинці якось привидівся Сніговий Дід за великим вікном. „Нарешті я скінчив свою працю, — сказав він, — і мені належить заслужений відпочинок!“ Він вклонився всім людям на вулиці, тяжко повернувся і позіхаючи пішов у глибину



крамниці з солодошами. Там всунувся в холодильник з морозивом, і блискуча скриня нечутно опустилася під підлогу. Тепер Христя вже напевно знала, що Сніговий Дід пішов спати.

І її огорнув сон, ще солодший, як усі цукорки й шоколадки в крамниці. А коли дівчинка спала, поля, ліси, міські парки і квітники коло домів почували перший теплий подих весни, що звідкись надходила...

На другий день за великим вікном з'явилась інша фігурка: хороший сірий зайчик з довгими вухами і куцим хвостиком, з синьою кокардою під бородою. Передніми лапками він придержував таке, як і він завбільшки, великоднє яйце — крашанку. Що кілька хвилин шкаралуша яйця зверху підіймалася, і звідти висувало голівку смішне жовте курчатко. Христя радісно привітала зайчика й курчатко, що відтепер мали ділитись спільною працею: запрошувати людей до крамниці з солодошами й содовою водою. При кожній появі курчатка громадка дітей, що спинилася біля вікна по дорозі зі школи, заливалась веселим сміхом, а разом з дітьми сміялось сонце над почорнілими будинками міста, сміялись хмаринки в весняному синьому небі.

Р. Завадович

У тихому гайку жили зайчики сіренькі, два великі, три маленькі. Як настали вітри холодні, бідні зайчики голодні, їстоньки нема, горе і журба...

А біля того гайку, в хатинці, жила дівчинка Оксанка. От вона одного ранку взяла у кошик борошна, ячочок десятків два, шматочок сира положила, все те платочком прикрила і понесла зайчиком в ліс. Батько-заець кошичок найшов, в хатку приніс...

Зраділи зайчики, що ї казати, буде чим Великдень зустрічати...

Стала зайчиха пасочку місити, яечка бити... одно, два, три, чотири, п'ять, — дрова в печі горять... Дим з комина йде, тісто росте... А зайчиха, господиня пишна, нищечком з хати вийшла, лущинки з ячочок на куш чіпляє... Хай кожний знає, що у неї в печі сьогодні — печуться пасочки великодні...

У неділеньку раненько дзвони грають, вигравають... усі пташечки, комашечки „Христос Воскрес“ співають...

Побудила зайчиха діток, помила їх чистенько, причепурила гарненько, сорочечки білі наділа, сірачки на Свята нові пошила, не дала діткам ні їсти, ні пити, везуть вони перше пасочку святити...

Що лише виїхали за горбок, слізьми умивається меншенький синок...

— „та нема в нас крашанок... що на них і листочки і тонісінькі пасочки і метелики крилаті і доріжечки хрещаті... Якже ж нам без крашанок Великдень зустрічати!“

Закурився заець-тато, та нічого не вдіє... помагає пхати воза, як уміє...

А віз об каміння стукоче, колесо крутитись не хоче, щось у ньому рипнуло, щось тихенько скрипнуло і вже віз — без коліс... Яечка беріжком покотилися, зіллячком весняним закрилися...

Стали зайчики яечка збирати, у горщечок складати... а вони ген, у долині — вже не білі, а сині... темносині, фіялкові, розмальовані, чудові, у зелені барвінку листочки, у жовтенькі, червоні квіточки, у метелики крилаті... А зайчики раді, що ї казати. Крашанками цок, цок, позбірало їх в глиняний горшок, тай понесли матінці показати...

А за той час заець під розвору*) вліз, зготовив віз, знов колеса гуркотять, крашаночки цокотять...

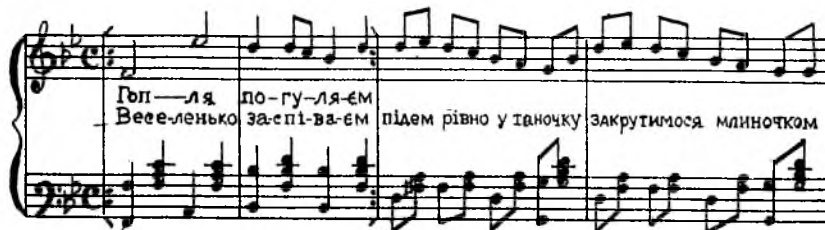
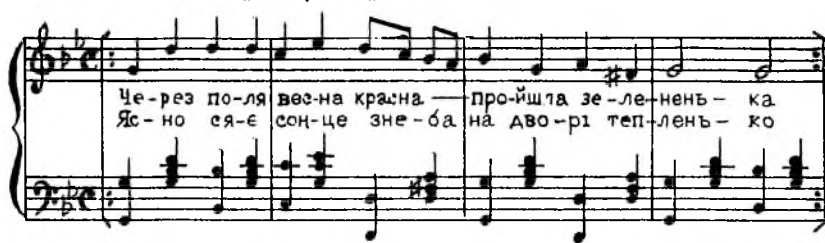
А у місті радісно, в перегони грають, дзвонять Великодні дзвони, сонечко сміється із небес, бо Христос воістину Воскрес!!!

Іванна Савицька

*) розвора — складова частина воза

Слова і музика Г.Ліська

ЧЕРЕЗ ПОЛЯ ВЕСНА-КРАСНА...



При перших двох рядках діти йдуть колом праворуч. При других двох колом ліворуч. При словах Гопля! плескають у долоні а про слові „заспіваєм“ розводять руки. При словах „підем рівно у таночок“ беруться під боки і йдуть на місці а при „закрутимся млиночком“ — крутяться, піднявши праву руку зігнуто над головою, а ліва зостається при боку.

Ті самі рухи повторяються при кожній строфі.

Через поля весна-красна
Прийшла зелененька.
Ясно сяє сонце з неба,
Надворі тепленько.

Гоп-ля! Погуляєм,
Веселенько заспіваєм,
Підем рівно у таночок,
Закрутимся млиночком.

Подивися на нас, весно —
Ми усі маленькі,
Мов весняний вітерець
Кроки в нас легенькі.

Гоп-ля! Погуляєм... (приспів)

Заглянь, весно зелененька,
До нас у садочок,
Візьмем тебе в наше коло —
Поведем в таночок!

Гоп-ля! Погуляєм... (приспів)

Весною в місті

Христя тужить за весною. Вона живе у великому рухливому місті, де нема зелені ні квітничків. Мале подвір'ячко, що належить господареві — брудне й закидане старими речами... Зрештою, там дітям бавитися не можна.

Христя сумує... Крізь вікно її маленької кімнатки видно обкопчену стіну старої кам'яниці, а внизу — ох, униз дивитися страшно, там трамваї, авта і малі, як забавочки — люди.

Мама не дозволяє вихилитися крізь вікно і Христя слухає мами.

Котик М'явчик також обережний. Дополудня він вештається по хаті, гострими кігтями „направляє“ кухонні хіднички, бавиться своїм хвостиком і спить, а по полудні — о, М'явчик також тужить за весною! Він звинно вискакує на стілочок із книжками, моститься біля вічка і чекає. Чекає на Христинку і на сонце!

Десь біля третьої години сполудня, приходять зі школи Христя і приходять у кімнату Сонечко. М'явчик радий! Його лагідне муркотіння вивоп-

ное хату. Христя кидає книжки, вітається з мамою і котиком. О! Як добре в хаті.

У кімнату вливається ясний струм весняного сонця. Як же ж воно гріє і як багато дає світла! Так, це вже справжнє, весняне сонце — це весна. Ось М'явчик у Христі на колінах. Він мурликає і готується дримати. Не спи котику! Гляди! До нас у гості прийшла весна!

Але М'явчик не чує, він вже спить... Христинку огортає втома. Втома від школи і від весняного сонця...

В кімнату потихеньки входить мама, обережно, щоб не розбудити дівчинки і котика.

У мами в руках китичка пахучих живих фіялок — дар весни. Христя так дуже любить весняні квіти, а мама пам'ятає про це.

Сонце і зірвані квіти — то весна в великому місті... I. С.





EDITOR—Miss Eleanora Kulchycky, 2231 Fairmount Ave., Philadelphia 30, Pa.

TRADITION AND SYMBOLISM IN EASTER EGGS

Ukrainian Easter eggs are considered the best examples of Ukrainian Folk Art. The making of these eggs stems from ancient tradition. Archeologists have found traces of them in tombs which date back to the ninth century—almost one hundred years before Ukraine accepted Christianity. These ancient eggs or egg-forms were of stone, and engraved with symbolic designs.

In the pre-Christian era the "sun" was worshipped as the God of all Good and the season of spring was a time of festivals and feasts of thanksgiving to the sun-god. At this time the egg stood as a symbol of creation and growth. Thus they were decorated with images of the sun-god and served as symbols of good will, not only among human beings living or dead, but also in relation to animals, plants, and waters.

With the acceptance of Christianity, the symbolism of the egg was changed and adapted to the new belief. The egg now stood for the Resurrection of Christ. Consequently, designs were changed. Crosses, fish and churches, appear as new elements added to the old traditional sun-designs. Thus the Easter eggs evolved as a combination of pagan and Christian tradition and symbolism.

These two elements have survived until today, and even here in America we find classic examples of such Easter eggs made by a contemporary folk-artist who is not even conscious of the origin of the designs with which he decorates the eggs. He is conscious only of the traditional design which was impressed upon his mind from childhood. He admired this design, and he reproduces it

as he would reproduce a fairy tale related to him by his mother. This is the power of tradition, without which folk-art cannot exist.

Easter eggs are the product of pure folk-art. Psychologically the creation of such art differs from the creation of the individual artist. The folk-artist creates as a child does—with the same weaknesses and the same vigor. No matter how hard he works on his art, he still looks upon it as play or recreation. Moreover, he thinks in terms of images or pictures, whereas the educated artist creates an idea and then selects the means for conveying his idea to our senses.

The folk-artist begins his work with a pre-conceived image and develops its detail while he works. Because of this the result is one of immediacy and picturesqueness. There is no hesitation in such drawing or coloring, and the ornament develops in a completely natural manner.

As mentioned before, folk art grows and develops on tradition. This does not mean that designs are copied or followed. The traditional design is contained in the subconscious mind of the artist. It impresses him from his childhood. He sees it daily, as he sees his home, trees, flowers. He reproduces it later from memory, but he never copies. Thus some of the designs on the eggs might be similar, but never identical even

LETTER FROM THE EDITOR

Dear Officers of Junior League Branches:—

Congratulations upon your election for the year 1952. We wish you success in all your endeavors and hope that your term of office will be a happy and fruitful one.

We'd like to congratulate you personally but we don't know who you are. Won't you drop us a line to let us know the outcome of the recent elections, what your plans for the coming year are, what you hope to accomplish, how you expect to carry out your plans?

We're looking forward to hearing from you.

Hopefully,

Eleanora Kulchycky



though they are made by the same person.

The egg designs we see today are the result of the creative ability of hundreds of past generations, something which could never be created by a single individual. For folk-art is the accumulative art of a nation. It is therefore genuine and of real value, not only for scholars and scientists but for all art-loving people.

Mrs. Stephanie Pushkar.



LETTERS TO THE EDITOR

March, 1952
Branch 61
Detroit, Mich.

Dear Editor,

We would like to report that our girls were greatly honored and happy to have Mrs. Lototsky visit us while she was in Detroit. We welcomed and presented her with a corsage. We enjoyed the talk she gave and her helpful advice.

After the business affairs were finished, we served tea and cakes, and had a wonderful time.

We would also like to report that we had an election of officers for the year 1952 and the results are as follows:

Sophie Siehda, President; Mary Heshczuk, Vice-President; Helen Stanizewski, Treasurer; Sophie Czarnecki, Secretary.

Our club is also having a drive for new members which we hope will be very successful.

Yours truly,

Mary Heshczuk

*

February, 1952
Branch 37
Detroit, Mich.

Dear Miss Kulchycky,

Our congratulations and sincerest good wishes for success in your newly appointed role of editor for the Junior page.

Although our branch is not Junior we do lean towards the English usage since a majority of our members are second generation Ukrainians. Being perhaps one of the smallest branches our activities are not spectacular. We have dwelled on the cultural phase of the work, which is difficult to carry out. It is always easier to get a large representation for an evening of fun than for a round table discussion. Nevertheless we shall keep on trying.

Our January participation was meeting with Mrs. Lototsky. January was also a very sad month for us as we lost one of our outstanding leaders and members, Mrs. Julia Shustakewich. She was our constant inspiration and bent our efforts towards the purposes and aims of the League, as well as towards general civic partici-

THE WOMEN SPEAK

A copy of the following letter was sent to Rep. Marguerite Church of Illinois. This letter was signed by more than 600 women, and copies of it were sent to all women Senators and Representatives in the United States. A copy was also sent to President Truman.

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S
LEAGUE OF AMERICA
Branch 52, Chicago, Illinois

March 7, 1952

Hon. Rep. Marguerite S. Church
House Office Building
Washington, D. C.

Dear Rep. Church,

We, the undersigned, as well as the attached petitioners, request that this letter be read into the Congressional Record as our protest against Russian enslavement of Ukrainian women, as well as women of other nationalities, behind the Iron Curtain.

All women behind the Iron Curtain will be forced to celebrate March 9, 1952, as a day designated in honor of equal rights and freedom for women. This mockery is typical of the communists, who set aside this day for propaganda purposes only.

We are well aware of the fact, that the Russians will use this day to slander all countries in which women

participation. We deeply feel her departure.

On the 28th of February, our Chapter has arranged an evening specifically devoted to works of Lesya Ukrainka, the topic being "What does Yesya Ukrainka mean to me." Surely each member has gathered some inspiration, some line of thought from her works over a period of time, and this was the time to express it.

We are also planning to continue our plan of cooperating with local branches in exhibiting the lovely authentic costumes at the International Institute Hall of Nations. Currently there is on display a beautiful costume from county of Zalishchyki, Ukraine. We shall also have a display of Easter eggs.

Fraternally yours,

A. Volker, pres.

Mary Hradowsky, sec'y

truly enjoy the fruits of freedom and equality.

We are further aware of the fact, that Moscow will again brazenly prevaricate and proclaim that only in the Soviet Union do women live in freedom and equality.

We are further aware, that Moscow will falsely inform the millions of women enslaved in the Soviet prison of nations that the women living in the United States of America are held in bondage, beaten, tortured, and not allowed even the basic human rights.

We women living in the United States of America, native born, immigrant, and refugees from the tyranny of Moscow, resolve that these truths be known:

(a) That in these United States of America, no freedom is denied us.

(b) That in these United States of America, we have the right to vote—to vote for whomever we desire, without fear of persecution by our government.

(c) That in these United States of America, we have the right to choose our own manner of worship, to work however and wherever we desire, whether in offices, factories, or on farms, if we so desire; and to raise our children as our hearts dictate us to, and not according to the dictates of our government.

We wish to convey our sympathy to the women behind the Iron Curtain, because:

(a) They are permitted to vote only under the dictates of the tyrants who are the oppressors of their lands.

(b) They have had their children forcibly taken from them, to be brought up as the communist government commands—in government nurseries, schools, and concentration camps.

(c) They are compelled to deny the existence of Almighty God, and must worship Stalin, under threat of death.

In conclusion, we wish to inform the enslaved women, behind the Iron Curtain, that all American women pray for the downfall of Russian communism and imperialism, and for the early restoration of true freedom to all women in the Ukraine and in the other enslaved nations behind the Iron Curtain.

Respectfully submitted,

Mrs. A. B. Fedunyak
President

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Христос Воскрес!

Тим радісним, українським, християнським привітом, що ним від сотень ліг вітає себе український народ у світлі Воскресні Дні, вітає Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій об'єднані в ній жіночі центральні враз із усіма їхніми членками. Враз із ними вітаємо всю розкинену по світі українську еміграцію.

Христос Воскрес! кличемо від щирого серця всім нашим многострадальним сестрам і братам на Рідних Землях. Хоч ворог відгородив нас від себе непроникнутими заслонами, то ніщо не має тієї сили, щоб наші думки, наші серця не линули до Вас у ці великі дні! Немає в світі такої сили, що не дозволила б нам злучитися з Вами у спільних молитвах і скріпити наші серця непохитною, твердою вірою, що й для України та всіх угнетених народів, вневдовзі скінчиться Голгота й настане день радості, день світлого Воскресення!

Кличемо до Вас Христос Воскрес і душею, серцем відчуваємо Вашу однудушну відповідь: Воістину Воскрес!

ЗА ПРОВІД СФУЖО:

Олена Кисілевська, голова;

Олена Лотоцька, містоголова в ЗДА; Євгенія Ситник, містоголова Канади; Ніна Онацька, містоголова Півд. Америки; Зінаїда Вітязь, містоголова Європи; Ірина Пеленська, містогол. Австралії.



Вістки Федерації

Розгортаючи працю в Південній Америці, Федерація у співпраці з містоголовою п. Онацькою, навязала контакт із новими жіночими гуртами. І так Жіноча Секція при "Просвіті" в Монтевідео, Уругвай, (голова п. Ксеня Мацейко) звернулася до канцелярії СФУЖО з проханням за організаційну піддержку й пораду. Новозаснований жіночий гурток при Укр. Громаді в Сантьяго, Чиле (голова п. Стефанія Ракоча) теж увійшов у листування з канцелярією СФУЖО. Оба гурти звітують про свої організаційні труднощі й шукають контакту з українками інших поселень.

* * *

Світовий Союз Матерей (М. М. М.) розіслав певну кількість "Вістей М.М.М." для ознайомлення зі своєю працею та її напрямними. Розсилаємо їх

нашим центральним і прохаємо використати їх на найближчих сходинах. "Вісті М.М.М." друковані англійською й французькою мовами у формі коротких звідомлень. Добре було б зreferувати дещо з їх змісту у пресі даної країни.

* *

На днях розіслали ми жіночим центральним ілюстровану брошуру "Взори писанок та як їх писати" Цю працю видав Комітет Мистецтва й Музею в Саскатуні та прислав Федерації в дарунку для її членів. На цьому місці складаємо Комітетові Мистецтва й Музею в Саскатуні ширю подяку.

Згадана праця може послужити нам для доповідей про українську писанку, а також для вивчення писанкової техніки, що гаряче поручаємо членам наших організацій.



Нещодавно схвилювала всіх членів і прихильників СФУЖО вістка про занедужання нашої голови й сеньорки жіночого руху Олени Кисілевської. Та дякуючи Всевишньому недуга взяла щасливий оборот і наша сеньорка повернулася до повного доробля. У добром самопочутті вона відсвяткувала дня 21. березня свої 83-ті уродини. Вітаємо нашу дорогу провідницю з видужанням та з завершенням 83-го року свого трудящого життя. Нехай Господь Бог дозволить прожити їй ще много літ і повести zorganizоване жіноцтво назад на наші рідні землі!

НА ЦІЛІ СФУЖО

На заклик п. З. Терлецької складає п. Олена Коломінська у Філадельфії 2 дол. і кличе пп. Ніну Андрееву з Філадельфії й Марію Дейчаківську з Лорейн, Огайо.

На заклик п. В. Ценко складає п. Стефанія Бернадін у Філадельфії 5 дол. і кличе Марусю Харинову, Людмилу Полатайку й Олену Бойчевську, всі в Філадельфії.

На заклик п. В. Ценко складає п. Євгенія Новаківська 5 дол. і кличе п. Антоніну Аннюк, Оксану Генгало й Євгенію Боднар, усі в Філадельфії.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
від 15. грудня 1951 до 25. березня 1952

Річна вкладка і Організаційний фонд:

Від. 1	Нью Йорк	20.00	5.00
3	Нью Йорк 1951	20.00	5.00
5	Дітройт	20.00	5.00
6	Рочестер 51-2	40.00	10.00
8	Бронкс	20.00	5.00
18	Джемейка	20.00	5.00
19	Амстердам	20.00	—
21	Бруклін	20.00	5.00
22	Шикаго	20.00	5.00
23	Дітройт	20.00	5.00
29	Вунсакет	20.00	5.00
34	Коговс 1951	5.00	—
35	Озон Парк	20.00	5.00
36	Шикаго	20.00	5.00
38	Ленсінг чартер	5.00	—
39	Милвил	20.00	5.00
41	Філадельфія	20.00	5.00
43	Вайтстон	20.00	—
44	Бостон	20.00	5.00
47	Рочестер чартер	5.00	—
47	Рочестер	—	5.00
52	Філадель. 1951	20.00	—
54	Бриджпорт	20.00	5.00
55	Рочестер 1951	5.00	—
59	Балтімор	20.00	5.00
61	Дітройт 1951	20.00	5.00

Фонд Централі

Від. 1	Нью Йорк	30.00
3	Нью Йорк 1951	41.00
5	Дітройт	75.00
6	Рочестер 1951	58.00
8	Бронкс	11.00
21	Бруклін	42.00
23	Дітройт	65.00
30	Клівленд 1951	18.00
32	Ст. Луїс 1951	18.00
34	Коговс 1951	30.00
35	Озон Парк	15.00
44	Бостон 1951	13.00
49	Боффало 1951	23.00
49	Боффало 1952	23.00
52	Філадельфія 1951	32.00
57	Ютіка	25.00
61	Дітройт 1951	12.00

Фонд Будови Дому СУА

Від. 26	Дітройт	100.00
32	Ст. Луїс	15.00
35	Озон Парк	10.00
42	Філадельфія	50.00
„ 59	Балтімор	15.00
Округна Рада СУА, Нью Йорк		25.00
Округна Рада СУА, Філадельфія		25.00
С. С. Філадельфія		50.00

Пресовий фонд „Н. Життя“

Від. 42	Філадельфія	91.00
21	Бруклін	82.00

26	Гемтремк	50.00
„ 5	Дітройт	30.00
Округна Рада СУА, Нью Йорк		25.00
Від. 48	Філадельфія (зб.)	24.50
44	Бостон (збірка)	21.00
1	Нью Йорк	20.00
30	Клівленд	20.00
36	Шикаго	20.00
46	Філадельфія	20.00
„ 41	Філадельфія	15.00
Округна Рада СУА, Філадельфія		15.00
Від. 8	Бронкс	10.00
29	Вунсакет (збірка)	10.00
44	Бостон	10.00
45	Манчестер	10.00
57	Ютіка	10.00
„ 59	Балтімор	10.00
П. Будзол, збірка у п-і Сідло, Дітройт		10.00
Від. 47	Рочестер	5.00
Л. Рублева, Філадельфія		5.00
Марія Бабяк, Філадельфія		5.00
Анна Сивуляк, Філадельфія		5.00
Відділ 18	Джемейка	5.00
Інтернешенел Інститут, Філадельфія		5.00
Аполонія Дзюма, Бронкс		5.00
Відділ 38, Ленсінг		4.00
Петрунеля Пецюх, Честер		2.50
Марія Сидорко, Бруклін		2.50
М. Буката, Бриджпорт, Па.		2.50
Емілія Корнат, Елмгерст		2.50
Марія Головінська, Фила.		2.50
Марія Чорній, Клівленд		2.50
Агафія Хомяк, Дітройт		2.50
Анна Чорній, Балтімор		2.00
А. Королишин, Дітройт		2.00
Т. Тягнибік, Шикаго		2.00
Кат. Шемердяк, Шикаго		2.00
Ева Хомів, Бронкс		2.00
Р. Мандзік, Клифтон Гайтс		2.00
Ол. Воробкевич, Дітройт		2.00
Т. Мельничук, Джемейка		2.00
М. Романенчук, Філадельфія		2.00

По 1.00 дол.: Павлина Марків, Філадельфія; Анна Пастернак, Дітройт; Марія Гоголь, Шикаго; Олена Борак, Клівленд; Катер. Доманчук, Шикаго; Анна Лушкова, Дітройт; Анна Стецько, Ю. Кульчицька, Марія Черіба і Ю. Децик, Дітройт; Марія Буцяк, К. Струс і К. Датків, Манчестер; Іванна Михайлів, Бетлегем. Галина Пилипенко, Рочестер; Євгенія Лисак, Дітройт; Марія Граб, Філадельфія; Марія Гудз, Шикаго. **По 50 ц.:** Ф. Бородієвич, Марія Семенина, Ірина Бонковська.

Фонд Конвенційний:

Від. 6	Рочестер	5.00
59	Балтімор	10.00

Фонд Резервовий	
Від. 8	Бронкс 5.00
23	Дітройт 5.00

На вкладку до СФУЖО

Від. 1	Нью Йорк	5.00
3	Нью Йорк 1951	6.15
5	Дітройт	10.00
6	Рочестер	11.25
8	Бронкс	3.95
18	Джемейка	2.70
23	Дітройт	9.75
30	Клівленд	2.70
32	Ст. Луїс	2.70
34	Коговс	4.50
35	Озон Парк	2.25
36	Шикаго	6.30
49	Боффало 1951	3.30
49	Боффало	2.75
52	Філадельфія 1951	5.55
55	Рочестер 1951	5.00
57	Ютіка	3.75
59	Балтімор	5.00
61	Дітройт 1951	1.80

Фонд „Мати й Дитина“

Від. 24	Елизабет і Від. 28 Ньюарк (із свята Н. Коринської)	31.56
о. Микола Угорчак, Милвил, Н. Дж., збірка		20.00
Від. 27	Питсбург, замість квітів на могилу бл. п. Юлії Шустакевич	10.00
Від. 32	Ст. Луїс	10.00
„ 38	Ленсінг	10.00
Ганка Коренець, Стетен Айленд		10.00
Осип Янкевич, Філадельфія, збірка у фабриці Л. Сивуляка		9.00
Софія Гунька, Рочестер		5.00
Оксана Радиш, Бронкс		5.00
Др. С. Парфанович, Дітройт		5.00
Олена Шиприкєвич, Філадельфія		5.00
Анна Чорній, Балтімор		3.00
Анастасія Кердил, Горнел		2.50
Марія Семенина, Натлей		2.00
Софія Пілецька, Бриджпорт		1.00
Василь Кульбачний		1.00
Микола Німчук, Фила.		—,50

**Стефанія Пушкар, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка.**

ПЕРШИЙ ВИСТУП ШКОЛИ ТАНКІВ ІРИНИ ГОЛУБОВСЬКОЇ

Танкова школа І. Голубовської в Філадельфії вивела групу малих дівчаток у програмі дитячого балю Т-ва Опіки над Молоддю. Група протанцювала „Зірки“, виразовий танок, опертий на клясичному балеті, а потім народній стилізований до пісні „Ой на горі там жєнці жнуть“.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

30-літній Ювілей Жіночої Громади

Дня 9. грудня м. р. 1 Відділ СУА святкував у залі Дем. Клубу свій ювілей. Залю Клубу прикрашено вишивками. На головній стіні висів образ Божої Матері, покровительки СУА, та тризуб, прикрашений зеленню.

У святі взяли численну участь членки Відділів у Нью Йорку та представники інших організацій. При гарно, квітами удекорованих столах засіли гості. Голова 1 Відділу п. Катерина Пелешок відкрила свято. Пригадала, що Т-во Жіноча Громада в Нью Йорку стала угольним каменем Союзу Українок Америки. Горстка ентузіясток із п. М. Скубовою на чолі, повела корисну працю, що мала на меті поміч Рідному Краєві. Перебіг праці 1 Відділу буде зясований у звіті почесної членки п. Стефанії Грицко. Опісля п. Пелешок привітала гостей та представила присутнім голову Окружної Ради п. Іванну Бенцаль, якій передала провід цілого свята.

Почесна членка СУА п. Грицко відчитала звіт із діяльності, що появився в ч. 1 „Н. Ж.“ Від Централі СУА зложила щирий привіт голова п. Олена Лотоцька. У своїх словах підчеркнула діяльність кількох членок, яким 1 Відділ завдячує свій розвій. З черги складали привіти: Всч. о. Мельник від гр.-кат. церкви св. Юра, адв. Гаврилко від УКК, Д. Яремчук від Об'єднаного Комітету, п. Харамбура від 3 Відділу, п. Корнат від 4 Відділу, п. Дзюма від 7 Відділу СУА, п. Демидчук від Переселеного Осередку, п. Бойдуник від Укр. Золотого Хреста, п. Домбчевська від Марійської Дружини, п. Степняк від ОЧСУ, п. Сусь від СУМА, п. Дзьордзьо від Гум. Т-ва.

Голова Окр. Ради п. Бенцаль піднесла тост і відспівано „Многая літа“. Підчас спільної вечери містоголова 1 Від. п. Чернецька віддеклямувала свій вірш про діяльність СУА. П. Ірина Пов-

занюк, секретарка Окр. Ради відчитала реферат, а п. Головей, рек. секретарка 1 Відділу промовила іменем новопрйбулих членок. Потім п. Бенцаль прочитала привіти від голови Окр. Ради в Дітройті п. Ясіньської, 26 Відділу і п. Дембіцької.

Свято закрила п. Пелешок та подякувала всім гостям, що прибули. Потім п. Папуга, новопрйбула членка, вручила п. К. Пе-



Управа 1 Відділу СУА в Нью Йорку. З ліва направо перший ряд: п. Марія Головей, рек. секр., Стефанія Грицко, почесна членка, Катерина Пелешок, голова, Марія Чернецька, містоголова, Пелагія Дерех, скарбничка. Другий ряд: Анна Михайлів, Катерина Строчак і Іванна Бенцаль, члени контрольної комісії.

лешок китицю червоних рож, повязаних золотими стрічками від членок 1 Відділу. Свято закінчено відспіванням національного гімну.

Ще довго не хотілось гостям розходитися додів. Настрій був чудовий, а святочна атмосфера додавала своє. Добре було блучитися частіш у такий зіграний, святковий гурт. **Секретарка.**

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу СУА відбулись дня 8. грудня м. р. Голова Галина Вус відкрила збори молитвою і попрохала членок віддати пошану тим, що відійшли. Секретарка Е. Хомів прочитала протокол. На предсідницю зборів вибрано Аполонію Дзюму, секретарювала Анна Свенсон. Звіт із діяльності складала перша голова Ева Корпало, що уступила в часі звітового року, та містоголова, що обняла

провід по ній, п. Олена Вус. Як звичайно, відбувались місячні сходи Вдділу, а також дві забави. Фінансовий звіт прочитала п. Марія Гелета. Прихід вносив у звітовому році 766 дол., розхід 557.20 дол. Контрольорки Марія Рігіль і К. Джорджія підтвердили, що книги знайшли в порядку. По звітах голова п. Дзюма подякувала всім і пристушила до вибору нової управи. Туди ввійшли такі членки: Олена Вус, голова; Ева Хомів, рек. секретарка; Марія Стравс, фін. секретарка; Йоанна Івусич, касієрка; А. Дзюма, заступниця

всіх урядничок. До контролю вибрано Марію Рігіль і Анну Свенсон. Доглядачки хворих: Софія Штінга, Анна Ерет.

У дальшому нововибрана голова повідомила збори про заклики від УКК та Об'єднаних Організацій м. Нью Йорку. Ухвалено вступити в члени Об'єднання та вибрано делегатками пп. Аполонію Дзюму й Еву Хомів.

Вирішено влаштувати по святах бал, щоби придбати фондів. Голова п. Вус подякувала присутнім і запросила привести нових членок до Союзу Українок.

Ева Хомів, секретарка.

У цьому числі подаємо звіти з річних зборів та імпрез, що відбулися в місяці грудні 1951. Усі Відділи, що надіслали пізніші звідомлення, прохано зачекати до чергового числа.

БРУКЛИН, Н. Й.

Річні збори 21 Відділу відкрила дня 21. грудня м. р. голова п. Бодак молитвою. Потім — привітавши присутніх — попросила віддати пошану помершим повстанням із місць та однохвилинною мовчанкою.

По прочитанні протоколу з попередніх зборів слідували звіти урядничок. Контроля ствердила, що всі книжки знаходять у доброму порядку. Голова подякувала всім членкам за співпрацю й довіря. З допомогою членок відбулися чотири імпрези (Старокраєве Весілля, День Матері, День Батька та представлення „Чудодійний лікар“). Збори Відділу відбуваються щомісяця при численній участі членок. Всі уряднички стверджували, що тільки завдяки доголітній голові п. Бодак, що так багато часу й труду посвячує праці в Відділі, вдалося це все перевести.

Збори намітили в дальшому пляні відсвяткувати свято Ольги Басараб.

До нового уряду ввійшли: Анна Бодак, голова, Марія Бишко, заступниця, Анастасія Слободян, секретарка, Анастасія Глушко, фін. секретарка, Ксеня Дика, касієрка. До контр. комісії ввійшли: П. Павчак, М. Павлин, К. Житинська, до госп. комітету: П. Безгацька, Зазуля, Пагут, Житинська, Дика, до лентів: Курило, Рапчук, Палащук, Панчишин, Саварин, Корейко, Мойсей, до прапору: П. Павлин, Бішко, Долгун і Брикович.

На пресовий фонд Н. Ж. збори ухвалили виплатити з каси 25 дол. і коляду в висоті 57 дол. На УКК 25 дол., на сиротинець у Філадельфії 15 дол., на захист старців у Словтсбургу 10 дол., на семінарію у Вашингтоні 10 дол., на церкву 5 дол.

По закінченні зборів молитвою відбулась скромна, але весела забава з колядками, на якій переведено збірку на журнал „Наше Життя“. Пожертви: Анна Федоришин 3 дол., по 2 дол.: Марія Корейко і Марія Сидорко; по 1 дол.: пп. Цибрівська, Павлин, Павчак, Бодак, Бішко, Дика, Слободян, Ілушко, Рябчик, Білобран, Саварин, Пелиш, Тими, Цюпа, Заяць, Малко, Бойсук, Якимів, Скіцко, Древняк, Сусол, Петріна, Ткач, Брикович,

Карп, Сколоздра, Долгун, Юрочко, Матіяшек, Панчишин, Курило, Возняковська, Галась, Калюка, Кравчук, Пасікіра, Прихідко, Лис, Пагут, Палащук, Баран, Малко, Мойсей, Зозуля, Житинська, Безгацька, Лобур, Богаи, Сорока. Решта дрібними датками. Збіркою зайнялись М. Бішко і М. Павлин.

А. Слободян, секретарка.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 22 Відділу СУА відбулися дня 11. грудня м. р. Зборами проводила п. І. Подола, секретарювала п. Д. Левицька.

Звіт управи виказав такі імпрези: академію в честь Ольги Басараб, участь у „Дні Лояльності“, пожертви на обі церкви, Оселю і Комітет „Мати й Дитина“ у Філадельфії. Влаштовано дві забави, а дохід із весняної призначено в цілості на будову школи при гр.-кат. церкві. Перед Різдяними святами вислано 65 пачок для вояків-українців у чинній військовій службі. У кожній пачці були, окрім солодоців і папіросів, побажання й вишита хустинка, яка, як видно з надісланих листів, зробила приємне враження. Ці листи-подяки є для наших членок найкращою заплатою за їх труд.

У листопаді відбувся в американськiм музею показ українського Свят-Вечора, що про нього вже згадано в ч. 3 „Н. Ж.“ Впродовж року відчитано сім рефератів на сходинах Відділу.

На бажання всіх присутніх, склад управи залишився такий самий і в 1952 р.

Д. Бурштинська, секретарка.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 23 Відділу СУА відбулись дня 23. грудня м. р. Збори відкрила голова п. М. Ясінська. На предсідницю зборів вибрано п. Попович, а секретаркою п. М. Назаркевич. З черги п. Ясінська складала звіт. Відбулося 10 сходів, одне представлення, свято Ольги Басараб, два бінго, День Матері й один пікнік, та брали участь у святі Н. Кобринської. Співпрацювали з Інтернаціональним Інститутом. Слідували звіти секретарки п. Черибби, касієрки п. Кахній і фінансової секретарки п. Слупець-

кої. Касовий оборот виносив у звітovому році 1,240.97 дол. Контрольорки пп. Тащук і Недвідь ствердили, що книги ведено в порядку.

Потім приступлено до вибору нового уряду, до якого ввійшли: Марія Чериба, голова; Анна Попович, містоголова; Анна Назаркевич, секретарка; Павліна Боднар, касієрка; Марія Слупецька, фін. секретарка; Сілія Бурбан, заступниця секр.; контрольорки Євдокія Кахній і Анастасія Зелінська. Делегатками до Філії вибрано Анну Михальчук, Катерину Ігнатюк і Ірину Козаченко; делегатками до УКК Марію Чериббу і Марію Честух; до Федерації Ірину Козаченко і Марію Чериббу; для відвідування хворих Ірину Козаченко та Ксеню Кіщук.

**Марія Чериба, голова,
Анна Назаркевич, секр.**

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

30 Відділ СУА відбув свої річні збори в Укр. Нар. Домі. Голова п. Катерина Габрівська відкрила збори і прочитала порядок нарад. Секретарка прочитала протокол, а фін. секретарка здала звіт із приходів і розходів цілого року. Касієрка це підтвердила. Звіт прийнято одногolosно й приступлено до вибору нового уряду. Туди ввійшли такі членки: Катерина Габрівська, голова, Катерина Мураль, заступниця, Марія Федачин, рек. секретарка, Розалія Завінська, фін. секретарка, Марія Гермак, касієрка. До контролю вибрано Марію Федик і Єву Лялюк.

Ухвалено вислати 25 дол. на УКК, а на внесок голови зложило коляду на „Наше Життя“ у висоті 20 дол. Цю пожертву зложили: по 1 дол.: Катерина Габрівська, Марія Федачин, Марія Гермак, Софія Лазука, Розалія Завінська, Марія Капраль, Стеля Задорецька, Розалія Чопко, Катерина Совак, Катерина Олицька, Марія Федик, Н. Колодій, Софія Чубінська, Катерина Мураль, Емілія Дубрас, Ева Корінка; по 50 ц.: Н. Тимчина, Емілія Максимович, Марія Ліска, Катерина Гнатко, Марія Бучик, Анна Купчик, Ева Лялюк. Щира подяка всім членкам 30 Відділу!

Марія Федачин, рек. секр.

НОВІ ВИДАННЯ

Р. Драган: Взори писанок та інструкції, як писати писанки. Видає Комітетом Мистецтва і Музею Союзу Українок Канади, Саскатун, 1952. Ст. 14. Ціна 50 центів.

Вже здавна відчувалась потреба обширного підручника про писання писанок. Певні вказівки дали вже попередні видання Союзу Українок Канади „На сторожі культури“ та „Мистецькі скарби українських вишивок“. Та остання брошура дає повний огляд історії укр. писанки, розбирає її декоративні елементи, а вкінці дає вичерпні інструкції, як писати писанку. Жаль, що немає опису, як діляться писанки в усіх частинах України. Цей поділ і характеристика писанок поодиноких областей конче потрібні.

У брошурі багато місця займають рисунки. Спершу поділові лінії на писанках, а потім дуже вичерпно — всі писанкові мотиви. Вкінці подані зразки найбільш поширених писанок із назвами їх. Жаль, що цикло-стильна техніка друку не дозволила чітко випровадити рисунку. Але вправна рука писанчарки може собі це поправити й дістане таким способом цінний взірник.

Поміж рисунками відмічуємо писанки з Буковини й Гуцульщини, інших околиць не далося встановити через неперешкоданість писанкових елементів. Поруч строго народних писанок („церковці“, „рибка“, „попові ризи“) існують також стилізовані, що не мають регіонального характеру. Остання сторінка взорів майже виключно заповнена ними. З такими спробами треба поступати дуже обережно, щоб не вийти взагалі з рядок української писанкової традиції.

В кожному разі — видання Комітету Мистецтва й Музею — це дуже цінний вклад для поширення української писанки. Він може дати добрий матеріал для доповіді, а також може по-вчити, як нам до писання писанки приступати.

Л. Б.

Леся Оленко: Зелені Дні. (Ріка), Повість. Видавництво „Кі-ів“, Філадельфія, 1952. Ц. \$1.25.

ВІСТКИ КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

У міжчасі такі збірні пункти надіслали звіт про повідомлення про вислані посилки:

Честер, Па., при Відділі „Самопомочи“ — 6 пачок одягу.

Пітсфілд, Мас., при гр.-кат. церкві св. Івана — 1 скриня з одягом.

Вилимантік, Конн., при гр.-кат. церкві — 1 скриня з одягом.

Наші висилкові можливості збільшились. Тепер можна висилати пачки з дешевим військовим портом не тільки до станиці ЗУАДКомітету в Мюнхені, а також до станиці ЗУАДКомітету в Зальцбургу. Отже з допомоги Комітету „Мати й Дитина“ можуть користати тепер також українці в Австрії.

Деякі збірні пункти зазначили в висилці спеціальне призначення для своїх посилок. Комісія розподілу при ЗУАДКомітеті старається це узгляднити. Та тому, що більшість харчевих посилок була призначена для санаторії туберкульозних у Гавтінгу, комісія просить нас звернути увагу, що є ще інші лікувальні пункти на скитальщині, які потребують допомоги.

Стан лікувальних пунктів на скитальщині такий:

1. Санаторія для туберкульозних у Гавтінгу — 360 хворих.

2. Загальна лікарня Швабінг — 60 хворих українців.

3. Лікарня умово-хворих в Гаар — 30 хворих.

4. Санаторія для туберкульозно хворих у Нідергардт біля Лінцу — 17 осіб.

5. Дитяча лікарня в Дорфен — 12 укр. дітей.

6. Дитяча санаторія для туберкульозних у Кемптен — 43 укр. дітей.

7. Захист для старців — католицький у Пріні.

8. Захист для старців — православний у Доонштадті.

Пригадуємо ще раз, що про кожну Вашу посилку треба повідомити Комітет „Мати й Дитина“.

Повідомляємо співробітниць та дописувачок, що рукописи, надіслані після 15-го вже не можуть увійти до чергового числа журналу.

тина“ у Філадельфії. Це конче з огляду на звітування до преси та перегляд нашої акції.

За Комітет „Мати й Дитина“:

Надія Ішук **О. Лотоцька**
секретар. голова.

ДІТРОИТ, МИШ.

Різдвяний дарунок для залишенців

Внедовзі після заклику Комітету „Мати й Дитина“ 26 Відділ у Гемтремку створив збірковий комітет. Парох о. Шмондюк проголосив збірку в церкві і на це багато громадян відгукнулося. Приносили дуже добрий одяг, як також харчі. До ЗУАДКомітету в Мюнхені виста-джено 20 пачок ваги 950 ф., 14 пачок із одягом, а 6 із харчами. Із того 15 пачок було призначено для санаторій у Гавтінгу й Амбергу, а 5 для найбільш потребуючих таборів. На те вже наспіли подяки від обох лікувальних станиць.

Почуваємось до милого обов'язку подякувати всім жертводавцям, а в першу чергу п-ву Заблоцьким, що прийняли нас із тими речами до свого мешкання. П. Заблоцький допоміг нам при пакуванні, показуючи великий досвід і вправу. Також при довозі на пошту допомогли нам пп. Хомяк і Остап Захарків. Їм усім дякуємо сердечно й прохаємо в майбутньому послужити своїм умінням цій благородній справі.

Теодозія Стельмах, голова збірного пункту, **Калиновська, Гольчевська, Вільхова, Михайлів, Вітишин, Мелімука**, члени.

НА ФОНД „МАТЕРІ Й ДИТИНИ“

Робітники фабрики пана Л. Сивуляка, у Філадельфії, Па., зложили 9 дол. на закупно харчів і ліків для українських залишенців в Європі. Жертви по 1 дол. зложили: Осип Янкевич, Василь Стеценко, Петро Ямнюк, Володимир Токар, Петро Рибак, Семен Бриндзей, Василь Тораско, Валентин Прокопенко, Василь Ясінський.

Зібрав і передав

Осип Янкевич.

MA 7-1320

CO-3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH

MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

**N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.
PHILADELPHIA 23, PA.**

ПЕРЕД ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ

Кооп. „БАЗАР”

822-823 N. FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.



має на складі:

ПИСАНКИ, виконані

найкращими

писанчарками

з усіх околиць України

Писанкові фарби й писальця

“Писанкові взори” видання Музею в Канаді

Великодні картки у великому виборі



SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cunliffe

Foreword by Clarence A. Manning

“ДУХ ПОЛУМ'Я”

твори Лесі Українки
в англійськiм перекладі,

це прекрасний дарунок на кожні Свята. Подаруйте цю прекрасну книжку своїм рідним, та приятелям. Ціна всього 5 дол. Вишлемо просто на адресу, яку подасьте при замовленні, враз із святочними побажаннями від Вас. Замовлення посилати на адресу:

Ukrainian National

Women's League

of America, Inc.

866 N. 7th St., Phila. 23, Pa.

ВЖЕ ВИЙШЛИ З ДРУКУ

І Є В РОЗПРОДАЖІ

такі книжки жінок-письменниць

Докія Гуменна:

„Діти чумацького

шляху” \$2.50

Оксана Драгоманова:

„По той бік світу” . 0.80

Софія Парфанович:

„У Києві в 1940 р.” 0.70

Леся Оленко:

Зелені дні 1.25

Замовляти в Централі СУА

ДИТЯЧИЙ САДОК

Комітету „Мати й Дитина”

1835 North 7th Street

Philadelphia, Pa.

ПРИЙМАЄ ПІД ОПІКУ ДІТЕЙ

ПРАЦЮЮЧИХ БАТЬКІВ

Фахова опіка :: Добірний харч

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYCKY

2231 Fairmount Ave.

Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів

і нотаріальні справи

посилки грошей

Грошові перекази

Міняє платничі чеки

Phone ST 4-2056

МАРІЯ ГОЛОВАТА, властителька ОДИНОКОГО УКРАЇНСЬКОГО СКЛЕПУ

де можна набути: меблі до спальні, їдальні, кухні й гостинної; машини до прання; газові й електричні печі; С.Е. холодильні (рефрижерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому, а також телевізійні і радіо апарати найкращих фірм.

ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОГІДНІ ЛЕГКІ СПЛАТИ
Скелп відкритий кожного дня від 9 ранку до 9 вечора

Вівторок і четвер від 9 ранку до 6 вечора

MARIA HOLOWATY

329 W. GIRARD AVENUE

PHILADELPHIA 23, PA.

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВОЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!